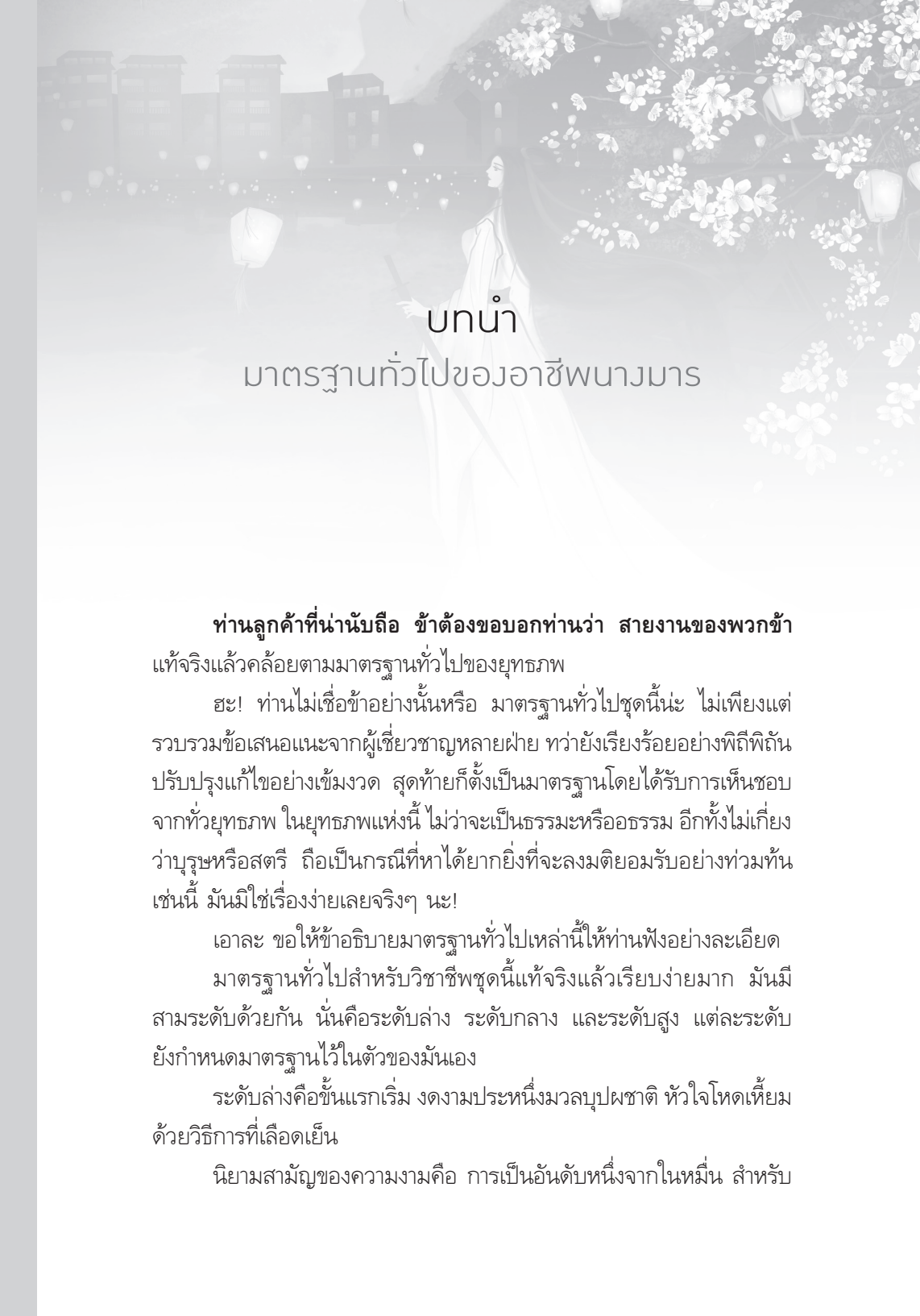

ภาคปฐมบทแห่งดอกบัวขาว

บทนำ

มาตรฐานทั่วไปของอาชีพนางมาร

ท่านลูกค้าที่น่านับถือ ข้าต้องขอบอกท่านว่า สายงานของพวกข้า
แท้จริงแล้วคล้อยตามมาตรฐานทั่วไปของยุทธภพ

อะ! ท่านไม่เชื่อใช้อย่างนั้นหรือ มาตรฐานทั่วไปชุดนี้น่ะ ไม่เพียงแต่
รวบรวมข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่าย ทว่ายังเรียงร้อยอย่างพิถีพิถัน
ปรับปรุงแก้ไขอย่างเข้มงวด สุดท้ายก็ตั้งเป็นมาตรฐานโดยได้รับการเห็นชอบ
จากทั่วยุทธภพ ในยุทธภพแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นธรรมะหรืออธรรม อีกทั้งไม่เกี่ยว
ว่าบุรุษหรือสตรี ถือเป็นกรณีที่ทำให้ยากยิ่งที่จะลงมติยอมรับอย่างท่วมท้น
เช่นนี้ มันมิใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ นะ!

เอาละ ขอให้ข้าอธิบายมาตรฐานทั่วไปเหล่านี้ให้ท่านฟังอย่างละเอียด
มาตรฐานทั่วไปสำหรับวิชาชีพชุดนี้แท้จริงแล้วเรียบง่ายมาก มันมี
สามระดับด้วยกัน นั่นคือระดับล่าง ระดับกลาง และระดับสูง แต่ละระดับ
ยังกำหนดมาตรฐานไว้ในตัวของมันเอง

ระดับล่างคือขั้นแรกเริ่ม งดงามประหนึ่งมวลบุปผชาติ หัวใจโหดเหี้ยม
ด้วยวิธีการที่เลือดเย็น

นิยามสามัญของความงามก็คือ การเป็นอันดับหนึ่งจากในหมื่น สำหรับ

หัวใจโหดเหี้ยมด้วยวิธีการเลือดเย็น บรรทัดฐานต่ำสุดก็ต้องสังหารไม่น้อยกว่าห้าคน และมีหนี้รักไม่น้อยกว่าสิบคน

ท่านถามว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะสังหารน้อยกว่านั้นสักคนหนึ่ง เอ่อ... ท่านกำลังล้อข้าเล่นอยู่ใช่ไหม หากสังหารเหยื่อไม่ครบหรือขาดหนี้รักตามที่กำหนด เช่นนี้จะเพียงพอกับอาชีพฆาตกรของพวกข้าได้อย่างไร อย่างมากก็เป็นได้แค่สตรีตุ๋นอีกคนเท่านั้น... คุณภาพต่ำ!

กลับมาที่หัวข้อเดิม ระดับกลาง จำนนย่อมต้องสูงกว่ำนั้น นอกเหนือจากรูปโฉมเป็นลำดับหนึ่งในลั่น ยังต้องสังหารเหยื่อมากกว่าแปดสิบคน พร้อมทั้งหนี้รักสามร้อยหรือมากกว่านั้น โดยการได้รับความรักโดยไม่มีการตอบแทนมากกว่าหนึ่งปีสามารถนับรวมเข้าด้วยกันได้ นอกจากมาตรฐานอันเข้มงวดนี้ คนผู้นั้นต้องมีวรยุทธ์สูงส่ง ขณะเดียวกันก็ต้องชั่วร้ายเป็นพิเศษ จึงจะสามารถเล่นกับใครสักคนบนอุ้งมือของพวกนาง โบายบินอยู่เหนือสามัญชนสามารถสั่งให้คู่อริไปตายโดยตนเองไม่สูญเสียเลือดเนื้อสักคน

มาพูดถึงเกี่ยวกับระดับสูงกันบ้างดีกว่า

เฮอะๆ ดูสิว่านัยน์ตาของท่านเปล่งประกายแค่ไหน... น่าอายนักที่ต้องกล่าวว่า พันปีจากตำนานยุทธภพ นางมารส่วนใหญ่ของข้าล้วนมีแต่ระดับล่าง มีบ้างเป็นบางโอกาสที่มีสักสองสามคนสามารถผงาดขึ้นมาเป็นระดับกลาง ซึ่งถือว่าโชคดีมาก ๆ แต่ทว่า! ก็ต้องมีสภาพแวดล้อมคอยเป็นใจเอื้ออำนวยด้วยเช่นกัน สามารถทะลวงผ่านเคราะห์หามยามร้ายและกระโดดสู่ขั้นสุดยอดกระทั่งกลายเป็นตำนานของยุค ข้าผู้น้อยก็ได้แต่วาดหวังถึงบุคคลนั้น ออ... รูปโฉมย่อมต้องอยู่เหนือคนนับร้อยล้าน บริสุทธ์ผุดผ่องและน่าหลงใหล ก้าวเดินบนก้อนเมฆดุจดังเทพธิดา แค่นี้ร่ายยิ้มก็ทำให้บุรุษนับพันขาดใจตายภายใน คนผู้นั้นต้องมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวถึงขั้นที่ว่าขุนนางของคงยังต้องเชื่อฟัง นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ยังต้องประพฤติพิติในกาม พลิกคำครหาว่าสังหารโดยปราศจากร่องรอย!

ความสามารถเช่นนี้ ในทุกร้อยปีจากสายงานข้าจะปรากฏเพียงหนึ่ง

สามารถพบเจอ แต่ไม่สามารถเรียกร้องมันมาได้!

เอ่อ... ข้าต้องขอบอกท่าน ความจริงแล้วจากสายงานของข้า มันเป็นเวลา
นานมากแล้วที่ไม่มีผู้ใดสามารถไปถึงระดับสูง... คนรุ่นหลังส่วนใหญ่ล้วน
อ้อยอิ่งอยู่ในโลกรักๆ ใครๆ ของตนเอง เมื่อก้าวสู่ขั้นแรกเริ่ม พวกนางถูก
บรรดาบุรุษเจ้าสำราญเห็นยั้งเอาไว้ พัวพันอยู่ในความยุ่งเหยิง ช่างน่ารังเกียจ
และน่าเศร้าใจยิ่งนัก! ทุกคราวที่ข้าผู้น้อยคิดถึงเรื่องนี้ น้ำตาของความเสียใจ
มักไหลพรากให้แก่สายงานของพวกข้า โทสะพรั่งพรุดโดยไม่มีข้อโต้แย้ง!
ระทมทุกข์กับความอภัพ!

ความงามอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ของยุคสมัย ฝืนไม่ลายมือเป็นที่ประจักษ์
ในทุกด้าน เหล่านางมาร พวกเจ้าหายไปไหนกันหมด! ทำไมพวกเจ้าไม่ออก
มาสร้างหายนะให้แก่โลกสามัญใบนี้

อะไรวะ! เจ้าบอกว่ามีคนแบบนี้อยู่เยอะเยอะในโลกแมริซู¹ อย่างนั้นหรือ
มารดาเจ้าสิ ตอนนั้นพวกข้ากำลังพูดถึงนิยายกำลังภายใน!

¹ คำว่า ‘แมริซู’ มาจาก แมรี ซู (Mary Sue) ตัวละครหญิงในวรรณกรรมไซไฟ สร้างขึ้น
โดย Paula Smith และถูกนำมาใช้เรียกนิยายหรือตัวละครที่เก่งเกินจริง ไม่สมเหตุผลผล

หนึ่ง

อายุยังไม่เท่าไรก็มีรูปโฉมเช่นนี้แล้ว

นางวานนังอยู่หน้ากระຈກปรอท² และตกอยู่ในวังค์

ภาพที่สะท้อนออกมาเป็นของเด็กสาวผู้งดงามเปล่งปลั่ง ดวงหน้ารูปไข่ กระຈังใส คิ้วโค้งเรียวดั่งงูเขา นัยน์ตาดำสนิทแลดูมีไหวพริบ แก้มแดงระเรื่อ ราวกับกลีบกุหลาบ นางมีริมฝีปากเล็กเป็นกระຈับพร้อมกับลักยิ้มทั้งสองข้าง

“...อายุยังไม่เท่าไรซ้ำก็มีรูปโฉมเช่นนี้แล้ว ภายภาคหน้าจะมีบุรุษมากมายขนาดไหนที่ต้องต่อสู้เพื่อเจ้า”

เมื่อคิดถึงอนาคตที่ใกล้เข้ามา เด็กสาวรู้สึกเป็นกังวลเล็กน้อย กระนั้น นางมิได้ทำสิ่งใดนอกจากทอดถอนใจอย่างวิตก

“วานวานนะวานวาน ทำไมเจ้าถึงได้เกิดมางดงามทำลายล้างเยี่ยงนี้” เด็กสาวตำหนิภาพสะท้อนในกระຈກและกัตรีริมฝีปากตนเอง

“หญิงงามคือบ่อกำเนิดแห่งหายนะ บ่อกำเนิดแห่งหายนะก็คือหญิงงาม!”

² โดยมากกระຈກในสมัยก่อนจะเป็นกระຈກทองแดง กระຈกที่มีส่วนผสมของปรอทจะขัดกว่ากระຈกทองแดง

เด็กสาวเอามือกุมแก้มตัวเอง ปากของนางโค้งขึ้นพร้อมกับน้ำตาที่รินไหลออกจากดวงตา สีหน้าของนางประหลาดเป็นอันมาก มันเศร้าหมอง ทว่าก็ยังสุขใจเหลือจะทน ความรู้สึกสุดซึ้งทั้งสองนี้ปรากฏเข้าไปเข้ามา สีหน้าอันแปรเปลี่ยนของนางผสมผสานกัน ทำให้ยากจะคาดเดาอารมณ์ที่แท้จริงของนาง

ศิษย์พรคมารที่เห็นวากำลังเกิดสิ่งใดภายในเรือนเซิงชิน³ ต่างพากันตัวลั่นโดยไม่รู้ตัว

“บัดซบ! ใครหน้าไหนมันเอาระจกต้องคำสาปไปวางไว้ในห้องเซิงกุ⁴ อาการป่วยของนางกำเริบอีกแล้ว” ศิษย์เจี๋ย⁵ แห่งสำนักจอมมารสบลีเสียงแผ่วเบา

“ว่าไงนะ เซิงกู่ยังนั่งจ้องระจกอยู่อีกหรือ นางเอาแต่จ้องมันมาหนึ่งชั่วยามเต็มแล้ว นางไม่ต้องกินไม่ต้องฝึกวรยุทธ์เลยหรือ” ศิษย์ปิง⁶ เริ่มเปิดปากซุบซิบนินทา

เขาเพิ่งจะเข้ามาอยู่ในสำนักได้เพียงแค่หนึ่งเดือน ได้แต่ดูแลเรื่องกวาดพื้น จึงยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องราวลึกเท่าไร

“ข้าจะบอกให้เจ้าฟัง เซิงกู่ของพวกเราอดเยี่ยมมาก ทว่านางมีนิสัยประหลาดเล็กน้อย...” ศิษย์อี่⁷ เขยิบเข้าไปใกล้ทุกคนและขยิบตาให้พวกเขา

³ เซิงชิน (圣心) แปลว่า หัวใจ หรือดวงใจ

⁴ เซิงกุ (圣姑) เป็นคำที่ใช้เรียกหญิงสาวศักดิ์สิทธิ์

⁵ เจี๋ย (甲) เป็นคำหนึ่งในอักษรแผนภูมิสวรรค์ของจีน มีทั้งหมดสิบตัว ปัจจุบันใช้อักษรเหล่านี้แทนการเรียงลำดับก่อนหลัง เช่น เจี๋ย = A, อี่ = B, ปิง = C หรือเลขโรมันก็คือ I, II, III

⁶ ปิง (丙) เป็นคำหนึ่งในอักษรแผนภูมิสวรรค์ของจีน มีทั้งหมดสิบตัว ปัจจุบันใช้อักษรเหล่านี้แทนการเรียงลำดับก่อนหลัง เช่น เจี๋ย = A, อี่ = B, ปิง = C หรือเลขโรมันก็คือ I, II, III

“อาการป่วยของเซิงกุก้าเจ็บ”

ฟิบ!

กระจกฏกไครบางคนหยวเอาไปด้วยความเร็วประดุจสายฟ้า ไม่สามารถมองเห็นหญิงสาวผู้งดงามอีกต่อไป ผางวานแงยหน้าด้วยท่าทางกระพืดกระพืดอย่างไม่พอใจ และพบกับดวงตาสงบนิ่งคู่หนึ่ง

“ทรง... ทรงกุก⁸”

ความไม่พอใจของนางพลันหายวับอย่างรวดเร็ว

“ทรงเออร์เคยบอกเซิงกุกหลายหนแล้ว โฉมหน้าของท่านก็เหมือนกับหัวไข่เต่าชาวขนาดใหญ่ มันมีอยู่ทุกหนทุกแห่งในยุทธภพ ต่อให้ท่านโดนผู้อื่นซ้อมหรือหั่นเป็นชิ้นๆ ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงอยู่ดี ดังนั้นท่านจะสะกดจิตตัวเองให้จมปลักไปกับรูปโฉมทำไม”

หญิงสาวที่ถูกเรียกว่าทรงกุกมีอายุประมาณยี่สิบห้าปี นางมีรูปร่างสูงเพรียว รูปลักษณ์อ่อนช้อยน่ามอง เพียงแต่ว่าดวงหน้าที่กำลังมองผางวานกลับเย็นเยียบยิ่งนัก ประหนึ่งนางสามารถทำให้บรรยากาศรอบตัวกลายเป็นน้ำแข็ง

“ข้า... เดิมทีข้าก็มีหน้าตาเช่นนี้ ทำไมท่านไม่ให้ข้ามองตัวเองให้ชัดเจนเล่า กลับจงใจเอากระจกทองแดงเป็นหลุมเป็นบ่อพวกนั้นมาที่นี่...” ผางวานตระหนักว่าตนเองมีความผิดจึงก้มหน้าลง พยายามจะเปลี่ยนหัวข้อเพื่อให้บ่าวรับใช้แอบสลับเปลี่ยนกระจก

“เซิงกุก!” ทรงกุกเอนตัวไปข้างหน้า อีกทั้งยังใช้นิ้วชี้ไชยคางนาง “เงยหน้า

⁷ อี (乙) เป็นคำหนึ่งในอักษรแผนภูมิสวรรค์ของจีน มีทั้งหมดสิบตัว ปัจจุบันใช้อักษรเหล่านี้แทนการเรียงลำดับก่อนหลัง เช่น เจี่ย = A, อี = B, ปิง = C หรือเลขโรมันก็คือ I, II, III

⁸ กุก (姑姑) แปลตามตัวอักษรหมายถึง ป้าหรืออา แต่ในนิยายกำลังภายใน ‘กุก’ ใช้สำหรับเรียกขานศิษย์อาวุโสที่อยู่ในสำนักเดียวกัน

ท่านขึ้นมาและมองข้า!” ผางวานงยหน้าขึ้นอย่างมีนัย

“หน้าตาของท่านสามัญมาก...”

ทรงภูมอมองลึกเข้าไปในดวงตาของผางวาน สีหน้าของนางมีอาจเข้มงวด และคำพูดมีอาจตรงไปตรงมาได้มากกว่านี้อีกแล้ว

การบอกคนงามอย่างนางว่าหน้าตาสามัญเทียบไม่ติดคนในยุค มันช่างเลวร้ายยิ่งกว่าการบอกหญิงสาวหน้าตาพินๆ ว่าพวกนางอัปลักษณ์เสียอีก โดยเฉพาะอย่างหลัง อย่างน้อยพวกนางก็ยังตระหนักถึงตนเองอยู่บ้าง ในขณะที่อย่างแรกจะทำให้นางทนไม่ได้และสูญเสียความภูมิใจในตนเอง

ผางวานกะพริบตาถี่ๆ น้ำตาเกือบไหลลงมา

“แม้ว่าเซิงกู่ยังเยาว์วัย ความสามารถในการทำให้บุรุษหลงใหลนั้นว่าไม่เลว แต่น้ำเสียตายที่มันยังไม่ถึงเวลาจะนำมาใช้ในตอนนี้”

สีหน้าของทรงภูมูยังคงไม่เปลี่ยนแปลง นางบีบคางของผางวาน ส่งผลให้ผางวานขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวด

“เซิงกู่ผู้นำเกรงขามของพรรคไปเวย ท่านจะแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอของตนเองได้อย่างไร หากภรรยาเกิดมีใครสักคนกล้า...”

ไอสังหารูบผ่านดวงตาของทรงภูมู

“วางยาพิษ! สับท่านเป็นชิ้นๆ! กระทำช้าเรา! ทำให้ท่านตายโดยไร้ทายาท!”

ตอนแรกผางวานอยากส่งเสียงร้องเพราะความเจ็บปวด ทว่าหลังจากได้ยินคำพูดไม่กี่คำของทรงภูมู นางตัดสินใจกลืนถ้อยคำของตนเองลงไป

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว คำสั่งสอนของทรงภูมูล้วนถูกต้อง วานวานสำนึกความผิดของตนเองแล้ว” ผางวานยกมือขึ้น ร้องขอความเมตตาอย่างน่าสงสาร

“เซิงกู่!” เหมือนว่าคราวนี้ทรงภูมูจะไม่ยอมปล่อยนางไปง่ายดายนัก ชั่วพริบตาเดียว นางใช้มือทั้งสองข้างกอบกุ่มใบหน้าของผางวาน ดวงตาของนางแฝงไว้ด้วยความพิศหวัง “เซิงกู่! ท่านคือผู้มีพรสวรรค์ที่ร้อยปีจะปรากฏขึ้นสักครั้งของพรรคมารเรา ท่านจะนำพาพวกเราสู่ความยิ่งใหญ่ ท่านประมุข

ห่มเทแรงกายแรงใจให้แก่ท่าน ท่านมีอาจทำให้ทุกคนในพรรคไปเยว่ผิตหวัง”

พอได้ยินอย่างนี้ ผางวานแอบพูดกับตัวเองในใจ ‘ข้าก็แค่หลงตัวเอง นิดหน่อย น่ารักเกินไปสักเล็กน้อย ทำไมทรงภูู่ต้องติเตียนข้าและทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ มากไปกว่านั้น สิ่งที่เรียกว่าการเลี้ยงดูที่ข้าได้จากท่านประมุขพรรค ก็มีเพียงได้รับหนังสือหายากไม่กี่เล่ม ยาไม่กี่เม็ด และให้ผู้อาวุโสไม่กี่ท่านคอยเฝ้าดูแลข้าเท่านั้น เขาห่มเทแรงกายแรงใจตรงไหน’

หลังจากขบคิดสักพักหนึ่ง สุดท้ายผางวานก็ตัดสินใจกลืนความซุนเคื่องของตนเอง นางพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แสร้งทำเป็นนอบน้อมและอยู่ในโอวาท “วานวานจะจดจำคำชี้แนะ”

มันยังไม่ใช้เวลามาวาดแผนการอันยิ่งใหญ่ของตนเอง ความมุ่มมادتปรารถนาของข้ายังมีอาจเต็มเต็มในตอนนี ผางวาน ตอนนีเจ้าต้องทำเป็นซุกซ่อนกรงเล็บและความสามารถที่แท้จริงเพื่อรอคอยเวลา ยังไม่สายเกินไปที่จะอวดพลังที่แท้จริงของเจ้าเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม

“พวกเจ้าไม่รู้อะไร เชิงภูของพวกเรายอดเยี่ยมในทุกเรื่อง เพียงแต่ว่านางมินีสัยประหลาดเล็กน้อย”

ณ ระเบียงเรือนเชิงชิน คิษย์อี่ใช้มือเคาะศิระะตัวเอง แล้วส่งเสียงหัวเราะด้วยท่าทางลึกลับ

“นางเชื่อว่าบุรุษทุกคนในยุทธภพล้วนตกหลุมรักนาง และโลกก็หมุนรอบตัวนางเพียงผู้เดียว”

สอง พระเอกผู้ล่าเลิก

**เดิมทีในชาติที่แล้ว ผางวานคือหญิงสูงศักดิ์ที่มีชีวิตอยู่ในดินแดน
แมรี่ชู**

กล่าวได้ว่า ดินแดนแมรี่ชูแห่งนี้คือสถานที่มหัศจรรย์สุดยอดของโลก
นวนิยาย ขอแค่สามารถปะปนเข้ากับตระกูลสูงศักดิ์... นั่นคือระดับนางเอก
อย่างการมีรัศมีเรืองรองอันน่าหลงใหลแบบไม่มีที่สิ้นสุด มีความสามารถอัน
น่าทึ่งที่ทำให้บุรุษทุกคนภายในรัศมีร้อยลี้มาคุกเข่าอยู่หน้ากระโปรงของนาง ใน
ดินแดนแมรี่ชูอันไกลโพ้น นางเอกไม่เพียงแต่เข้ากันได้ดีกับเหล่าบุรุษ ทว่า
พวกนางยังเข้ากันได้ดีกับภูตผีปีศาจและมนุษย์ต่างดาว หรือจะเป็นเหตุการณ์
ที่พิเศษสุดขีด อย่างเช่นบางครั้งก็แม้กระทั่งสามัญชนอย่างตัวประกอบหญิง
ยังยากจะเลี้ยงเส้นให้อันหาที่เปรียบไม่ได้ของนางเอก

อธิบายแบบง่ายๆ คือ 'ไม่ต้องพูดอะไรให้มาก ความ โลกใบนี้ล้วน
ตกหลุมรักข้า'

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมผางวานในชาติก่อนจึงได้สุขสันต์อย่างยิ่งยวด
นางยังจำได้ว่าตนเองเพิ่งบอกปัดบุรุษรูปงามห้าคนที่มาเกี้ยวพา ซึ่งพวกเขา
เหล่านั้นต่างหล่อเหลาจนแทบหาไม่ได้ในโลก (อย่าถามว่าทั้งๆ ที่บุรุษรูปงาม

พวกนั้นหายาก แต่ทำไมนางเอกจึงสามารถพบพวกเขาทั้งหลายในคราวเดียว) เลือกบุรุษผู้มีพลังอำนาจมากที่สุดในแผ่นดินมาเป็นสามี ทั้งยังรับพระรองผู้มากพรสวรรค์มาเป็นคนรักของตนเอง (อย่าถามว่าทำไมตัวละครชายเหล่านั้นจึงสามารถทนต่อการคงอยู่ของอีกฝ่ายได้) เรื่องราวทั้งหมดช่างสมบูรณ์แบบ

วันนั้นยามนางเปิดม่านหน้าต่างด้านที่อยู่ติดกับชายทะเล สูดอากาศบริสุทธิ์สดชื่นระหว่างหวนรำลึกถึงตนเอง ‘งดงามราวเทพธิดา’ งามสะพรั่งดั่งรักแรก นางพลันได้ยินเสียงดัง ‘ครืน’ ลำแสงสายฟ้าสีชมพูผ่ากระแทกใส่นางพอดี

ยามผางวานได้สติ นางตระหนักว่าตนเองได้กลายมาเป็นเด็กสาวอายุราวเก้าขวบ กำลังซ่อนตัวอยู่ภายในถ้ำ

เรื่องราวเฉกเช่นการเดินทางข้ามมิติเคยเป็นกระแสอย่างมากในดินแดนแมรี่ชู ทั้งยังทำให้ภาวะเศรษฐกิจเติบโตไปทั้งดินแดน ดังนั้นนางจึงยอมรับความจริงโดยฉับพลันว่าตนเองได้กลายเป็นสาวน้อย สีนํ้าท่าทางที่แสดงออกล้วนสงบนิ่งและมีไหวพริบยิ่งนัก

สิ่งแรกที่นางทำคือเดินไปที่ลำธารเพื่อตรวจสอบใบหน้าที่ตนเองอย่างละเอียด

เครื่องหน้าทั้งห้าแลดูเหมาะสม รูปโฉมบริสุทธิ์ผุดผ่องเป็นของสาวน้อยคนงามผู้นั้น

ดีมาก... ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เป็นใบหน้าที่นางเอง

ผางวานรู้สึกพึงพอใจและไร้กังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้

ต้องรู้เสียก่อนว่าในดินแดนแมรี่ชู รูปลักษณะถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งของคนตระกูลสูงศักดิ์ แม้ว่านางเองส่วนใหญ่จะ ‘สวยล้ำเลิศ’ ต่อให้ในตอนแรกพวกนางมีหน้าตาอัปลักษณ์ ทว่าท้ายที่สุดพวกนางจะกลายเป็นคนงาม งามล้ำเลิศ หญิงงามที่ทารุนจิตใจและไร้ปราณอย่างยิ่ง

หลังจากลงความเห็นกับระดับความงามของตนเอง ผางวานเริ่มต้นดำเนินชีวิตอย่างสงบภายในถ้ำ นางเชื่อว่าในเมื่อตนเองคือนางเอก ดังนั้นจะ

ต้องมีบุรุษหนุ่มรูปงามมาช่วยเหลือแน่นอน ทุกอย่างก็แค่รอคอยเวลาเท่านั้น
รอคอยอย่างสงบนิ่ง และยังคงรอคอยด้วยความสงบตลอดทั้งปี
สงบนิ่งจนถึงจุดที่ว่าปากของนางชาหมดความรู้สึก ทั้งทั้งร่างกายซีดจาง
ผอมโซ อีกทั้งยังเหี่ยวแห้งเป็นพิเศษ ช่วงเวลาที่นางเหลือเพียงลมหายใจ
เฮือกสุดท้าย ในที่สุดชายวัยกลางคนก็อุ้มร่างของนางที่กำลังจะตายออกมา
จากถ้ำ

“วานวาน อาติดอยู่ในค่ายกลนางเฉ่าเทียนซาน ทำให้มาถึงล่าช้าไป
หนึ่งก้าว อาขอโทษ!”

ท่านอาผู้นั้นร้องไห้คร่ำครวญ แฉมน้ำตายังหยดเข้ามาในปากของนาง
อีกด้วย

‘คนผู้นี้ต้องไม่ใช่พระเอกแน่!’ นี่คือความคิดสุดท้ายที่วูบเข้ามาในหัว
ก่อนที่นางจะหมดสติ

เมื่อฟื้นคืนสติ ในที่สุดนางก็สามารถเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงเรื่องราวและ
ตัวตนที่แท้จริงของตนเอง... ในชีวิตนี้นางมีนามว่าผางวาน เป็นบุตรสาวของ
เซิงกุนก่อนของพรรคไ่เยว่ ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าเพราะรักหรือเกลียด เสนหา
หรืออาฆาต ทว่าเซิงกุนก่อนได้นำตัวนางออกจากพรรคไ่เยว่ไปพร้อมกัน
จากนั้นทอดทิ้งนางไว้ในถ้ำบนภูเขาให้เติบโตเพียงลำพัง เป็นอันว่าพรรคไ่เยว่
คือพรรคนอกกริตที่ผางวานเป็นหนึ่งในของยุทธภพ ด้วยธรรมเนียมซึ่งไม่อาจ
เปลี่ยนแปลงและยังเคร่งครัดเป็นอันมาก กฎของพรรคระบุไว้อย่างชัดเจนว่า
มีอาจขาดเซิงกุนโดยเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ ท่านอาผู้เปรียบเป็นท่านประมุขพรรค
จึงใช้ความมุ่งมั่นของกังงโย้ยาภูเขา⁹ อดทนซุดดินสามฉือ กระทั่งสุดท้ายก็
ค้นพบผางวานก่อนที่นางจะหิวตาย

ทุ่มเททำงานหนัก ทำให้ประสบผลสำเร็จโดยแท้

⁹ ส่วน ‘กังงโย้ยาภูเขา’ (愚公移山) คล้ายๆ กับสำนวนของไทยที่ว่า ‘ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น’

ผางวานถูกท่านประมุขพรคนำตัวกลับมายังพรรคไต้เยว่ จัดพิธีสืบทอด และกลายเป็นเชิงกรานที่สามสิบหกอย่างเป็นทางการ

เวลานั้นผางวานรู้สึกชื่นชอบตัวตนของการได้เป็นเชิงกรานแห่งพรรคมาร จริงๆ... ลองคิดดูสิ นางเป็นดังสัญลักษณ์นำโชคของพรรคมารอันน่าเกรงขาม บ่ายที่มีชีวิตที่สามารถเคลื่อนไหว ความเยาว์วัย ความงาม และอำนาจ รวมทั้งหมดไว้ในกำมือเดียว ดวงดาราต่างพากันส่องแสงระยิบระยับรอบดวง จันทราสุกสกาว ที่เห็นอยู่มันไม่ใช่แบบฉบับนิยายแมรีซูอย่างสุดๆ ไปเลยหรือ

นางพึงพอใจกับเรื่องราวที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนี้ คาดหวังเป็นอันมาก กับอนาคตที่ยิ่งใหญ่

ทว่าหลังจากนั้นไม่นาน นางค้นพบอย่างรวดเร็วว่ามีบางสิ่งผิดปกติ กับโลกใบนี้

มันเป็นเวลาเกือบสามเดือนแล้วนับตั้งแต่นางหวนกลับมายังพรรคมาร แห่งนี้ ผางวานถูกประคบประหงมด้วยของล้ำค่ามากมายทุกประเภททั้งจาก ภูเขาและมหาสมุทร จนกระทั่งกลับมาเป็นก๊อปปี้ที่น้อยที่มีผิวผ่องและแก้ม สีกุหลาบ เป็นสมบัติที่คนภายในพรรคให้การเทินทูนชูชูงัก วันนั้นนางสวม เสื้อผ้าชุดใหม่ลวดลายดอกไม้ มุ่งหน้าไปเรียนวิชา ‘วายุยาพิช้ให้ตายทั้งตระกูล’ อย่างร่าเริง กระทั่งริมฝีปากของนางยังฮัมเพลงด้วยท่วงทำนองอ่อนหวาน “... แมรีซู ซึ่งมีใจเข้มแข็ง ไม่จำเป็นต้องอธิบายเลย แมรี... แมรีซู ในเมื่อมันต้อง เป็นเช่นนี้แน่นอน อา... แมรี... แมรีซู” นี่เป็นเพลงยอดนิยมจากดินแดน แมรีซู ทว่าในพรรคไต้เยว่กลับไม่มีผู้ใดร้องเพลงนี้สักคน นางคิดว่าอาจเพราะ สถานที่แห่งนี้อยู่ในหุบเขาลึกจึงขาดความศิวิไลซ์ รวมถึงวัฒนธรรมทางด้าน จิตวิญญาณ ถึงได้ล้าหลังเช่นนี้

ไกลออกไปด้านหน้า นางมองเห็นเด็กหนุ่มสวมชุดสีดำกำลังยืนหลังตรง อยู่ที่หน้าประตู คล้ายว่าเด็กหนุ่มไม่ได้ยินเสียงเพลงจึงเงยหน้าขึ้นตามเสียง

ผางวานสับสนตากับเด็กหนุ่มคนนั้น นางรู้สึกได้ว่าได้ยินเสียงกระหึ่ม ในอกตนเอง จากนั้นก็ระเบิดเป็นดอกไม้ไฟเบ่งบานทุกชนิด

อา... ช่างเป็นชายหนุ่มรูปงามอะไรเช่นนี้!

เป็นไปได้ไหมว่าเขาคือพระเอกคนแรกของข้า!

เมื่อผางวานนึกถึงจุดนี้ ดวงตาของนางแฝงไว้ด้วยความแค้น
ริมฝีปากคลี่ยอกเป็นรอยยิ้มกว้าง

ท่านผู้อ่านที่รัก พวกเราอย่าเพิ่งพูดถึงปัญหาด้านค่านิยมทางสังคมเลย
ว่าทำไมผางวานจึงคิดว่าเป็น ‘พระเอกคนแรก’ แทนที่จะเป็น ‘พระเอก’ เฉยๆ
สิ่งที่ทุกคนต้องให้ความสนใจในเวลานี้คือ พ่อพระเอกที่ผางวานกำลังอนุমান
อยู่ บัดนี้ได้ยกคมกระบี่เย็นเยียบไปทางลำคอของนางเสียแล้ว

ใบมีดใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ใกล้จนกระทั่งความเย็นค่อยๆ แผ่ซ่านเข้าไป
ในผิวของนางและเนียนเป็นทางยาว โลหิตสีแดงสดไหลซึมออกมาอย่าง
เชื่องช้า

ผางวานยังคงจมจ่อมอยู่กับความยินดีที่ได้พบกับพระเอก ไม่ตระหนัก
ถึงอันตรายที่กำลังเฝ้ากรายเข้ามาแม่แต่น้อย นางพินิจมองเด็กหนุ่ม หลงอยู่
กับภาพลักษณ์เกินธรรมชาติของเขา หัวใจของนางมีเพียงเสียงกลอง เรืองระบำ
อยู่ในความปิติยินดี แม้นคนผู้นี้จะอายุยังน้อย ทว่ากลับล้าเลิศได้ถึงเพียงนี้
ยิ่งไปกว่านั้น สีหน้าของเขายังถึงทึงเต็มไปด้วยความร้ายกาจ ภายภาคหน้า
เขาต้องเป็นผู้ยิ่งใหญ่แน่แท้

นางมีเหตุผลสำหรับความรื่นรมย์เช่นนี้เหมือนกัน ในดินแดนแมรีชู
คนส่วนใหญ่ที่มีลักษณะนิสัยก่อนข้างอบอุ่นล้วนเป็นพระรองกันทั้งนั้น ไม่
สามารถเอาชนะใจนางเอก ทั้งยังยากที่พวกเขาจะได้อยู่ด้วยกันตลอดกาล
ถ้าชายหนุ่มที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ถูกลดบทบาทให้เป็นแค่พระรอง มันคงทำให้ผู้คน
รู้สึกไม่ยินยอมหน่อยๆ

เด็กหนุ่มเห็นว่าสีหน้าของผางวานมิได้แปรเปลี่ยนแม่แต่น้อย ยังผลให้
เขาประหลาดใจเป็นอันมาก เขabitข้อมือ ต้องการหักคมมิดใจมดีไปยังลำคอ
ของผางวาน... ใครก็ตามที่เป็นนรยุทธ์ย่อมมองออก เด็กหนุ่มผู้นี้ต้องการ
เอาชีวิตผางวานแน่แท้

“บังอาจ!” ทันใดนั้นเสียงทวาดก็ก้องกึ่งดังมาจากทางเบื้องหลัง “ยังไม่รับถอนกระบี่อีก!”

เด็กหนุ่มบิตรีมฝีปาก มือของเขาหยุดนิ่ง ทว่าไม่ยอมถอนกระบี่ตามถ้อยคำเหล่านั้น

“หนานอ้อ! ท่านช่างกล้านัก ถึงกับฝ่าฝืนคำสั่งของท่านประมุขพรรคอย่างออกอาจ!”

เสียงของชายวัยกลางคนดังขึ้น มันเต็มไปด้วยการตำหนิและคำตักเตือน ทว่ายังแฝงไว้ซึ่งความห่วงใยเล็กน้อย

เด็กหนุ่มที่ถูกเรียกว่าหนานอ้อส่งเสียงหัวเราะเย็นชา เขาหันไปหาผู้ข่มขู่ที่กำลังเดินเข้ามา ซึ่งนั่นก็คือท่านประมุขพรรคไปเวย์และทูตชาว

“ท่านพ่อ เด็กกระจอกผู้นี้แหละหรือที่ท่านตั้งใจจะมอบคัมภีร์ชำระล้างไขกระดูกให้แก่นาง”

เด็กหนุ่มจับจ้องชายรูปร่างสูงใหญ่ผู้ซึ่งกล่าวโทษเขาด้วยดวงตาดั่งเสือดาวที่ดุร้ายกระหายเลือด

ประหนึ่งเป็นการประท้วง เขาค่อยๆ รวบรวมพลังมืด และเป็นอีกครั้งที่กระบี่เคลื่อนไปด้านหน้าสามจุด คล้ายว่ามันกำลังจะสัมผัสศฤง์ลาคอของผางวาน

ในที่สุดผางวานก็รู้สึกตัว นางตื่นตระหนกจนตัวแข็งทื่อ ได้แต่แข็งค้างอยู่กับที่

“นายน้อยหนานอ้อ เชิงกู่ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนในกฎของพรรค เป็นจอมมารที่รื้อยี่จะมีเพียงหนึ่ง” ผู้ที่เอ่ยปากคือทูตชาวคนนั้น เขาให้เหตุผลรวมถึงอดทนชี้แนะด้วยน้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยน “นอกเหนือจากนี้ การฝึกคัมภีร์ชำระล้างไขกระดูกมีแนวโน้มจะนำไปสู่การเป็นสตรีมากขึ้น มันเหมาะสำหรับสตรีมากกว่า เช่นนี้นายน้อยจะต้องแบ่งไปเพื่ออะไร”

เด็กหนุ่มชายตามองผางวานด้วยสายตาดูหมิ่นเต็มพิกัด “คนผู้นี้ นอกจากเป็นสตรีแล้ว นางมีส่วนไหนบ้างที่เหนือกว่าข้า เคล็ดวิชาลับของพรรค

ไปเยว่จะตกอยู่ในมือเด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมไร้ค่าได้อย่างไร”

“ท่านพ่อ!” เขาพลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ คิ้วคมได้รูปดั่งกระเป๋เล็กขึ้น ดวงตาคมกริบดุจวิหคเพลิง

“หากคัมภีร์ชำระล้างไขกระดูกสามารถถ่ายทอดได้แค่สตรีหาใช้บุรุษเช่นนี้ข้าจะรีบไปคุยกับท่านผู้อาวุโสตงฟาง ขอรับรองให้ท่านช่วยเปลี่ยนข้าเป็นสตรี ไม่มีวันเสียใจ ไม่มีวันกลับคำโดยเด็ดขาด!” หลังจากที่เด็กหนุ่มพ่นถ้อยความเหล่านั้นออกมาในลมหายใจเดียว ใบหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยยศมึเปลี่ยนแปลง

ติ่ง! ติ่ง! ติ่ง!

บ่าวรับใช้ที่อยู่ด้านนอกประตูต่างพากันทรุดกายลงเป็นแถว

“เหลวไหล!”

ใบหน้าของท่านประมุขพรรคเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เครื่องหน้าบิดเบี้ยวไปทั้งหมดจนแทบไม่เหลือเค้าเดิม “ไอ้ลูกอกตัญญู เจ้ารู้หรือไม่ว่าการเปลี่ยนจากบุรุษเป็นสตรีหมายถึงอะไร! มันหมายความว่า...”

“ข้ารู้ ข้ารู้” เด็กหนุ่มตอบอย่างเมินเฉย เขายกไหล่โดยไม่แสดงอาการแยแสเลยสักนิด “ผู้อาวุโสตงฟางเคยกล่าวไว้ บุรุษกลายเป็นสตรีหมายความว่าถึงส่วนล่างขาดหายไปและได้ส่วนบนมาทดแทน ไม่อาจเข้าพิธีแต่งงานหรือมีทายาทสืบสกุล ทว่าสามารถถกตัวบรรดาชายหนุ่มที่โปรดปรานมาเป็นเพื่อนคู่เคียง แต่ละวันใช้ชีวิตอย่างไร้กังวล มันเป็นอิสระและสบายใจกว่าเมื่อเทียบกับบุรุษใดๆ เหล่านั้น”

“ดังนั้นสตรีจึงเป็นได้แค่สิ่งไร้สาระ ไม่มีรสชาติ...” เขาหันกลับมามองผางวานอย่างเหยียดหยัน และพ่นน้ำลายใส่นาง “ข้าขอไม่สนใจดีกว่า!”

โลหิตสีแดงสดผสมน้ำลายทะลักออกมาจากปากพะงาบๆ ของผางวาน นางรับรู้ถึงรสชาติคาวหวานจากในปาก บัดนี้ไม่อาจบอกได้อย่างชัดเจนว่านางได้รับบาดเจ็บจากความเหี้ยมหาญของคมกระบี่ หรือถูกทำทางอันน่าคร้ามเกรงของเด็กหนุ่มทำให้สะเทือนใจกันแน่

นางคิดว่าสิ่งนี้ผิดปกติเล็กน้อย โลกแมรีซูไม่ควรเป็นแบบนี้ที่นี่
มิใช่ว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นควรต้องตกหลุมรักนางตั้งแต่แรกพบ จากนั้นก็
กลายเป็นคู่รักวัยเด็กหรือ ต่อให้เขาหยิ่งผยองและใช้อำนาจขู่เข็ญ
ขนาดไหน อย่างมากที่สุดก็ทำได้แค่ข่มเหงรังแกนิดๆ หน่อยๆ มันควรเป็น
ความรักชั่วกาลนาน เพียงแต่ไม่เคยเอ่ยปากเท่านั้น!

ทำไม! ทำไมเขาถึงได้พุ่งเข้ามาสังหารข้า (ประเด็นสำคัญคือฆ่าให้ตาย
จริงๆ)

ทำไม! ทำไมเขาถึงต้องการเปลี่ยนเป็นผู้หญิง (ทั้งๆ ที่เขารู้ว่าจะต้อง
เสียอวัยวะส่วนล่างไป!)

เวลานั้นผางวานยังคงไม่รู้ ทะเลทุกซั้วรอบเขตเช่นนี้ ในโลกของแมรีซู
กลับตาลปัตรเสียแล้ว

นางได้แต่คาดคะเนด้วยความสับสนยิ่งนัก บางทีนี่อาจเป็นนิยายแมรีซู
ที่ต่างออกไปเป็นอันมาก เมื่อสวรรค์คิดมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่ให้แก่คน
ผู้หนึ่ง อย่างแรก คนผู้นั้นจะต้องผ่านความทุกข์ใจแสนสาหัส เหนื่อยล้าเข้าไป
ถึงเส้นเอ็นและกระดูก ออดอยากจนผ่ายผอม ยากจนแร้นแค้นไม่มีอันจะกิน
จะกระทำการใดก็ไม่ราบรื่น ไม่สมตั้งใจหวัง...

หลังจากเหตุเภทภัยและการต่อสู้มากมาย ผางวานได้แต่พึ่งความเชื่อ
ข้างบน เพื่อบากบั่นและยึดหยัดต่อไป

อือ... พวกเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าแท้จริงแล้วนางเป็นคนมองโลกใน
แง่ดีจริงๆ

สาม พี่น้องอี

ท้ายที่สุด เด็กหนุ่มผู้งดงามนามว่าหนานอีก็ไม่ได้เปลี่ยนเป็นผู้หญิง
นั้นเพราะเขาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของท่านประมุขพรรคไต้เยว่ ดังนั้น
ท่านจึงต้องการให้บุตรชายเป็นผู้สืบสกุล

ทว่ากำแพงระหว่างเขากับผางวานได้ก่อตัวขึ้นแล้ว

เขาเกลียดผางวาน เกลียดเด็กไร้ค่าที่จู้จี้ ก็ไล่ออกมาจากที่ไหน
สักแห่ง นางขโมยเคล็ดวิชาลับที่ควรเป็นของเขา รวมถึงความรักและความ
เอาใจใส่จากท่านพ่อ ระหว่างหกปีมานี้ เขามักฉวยทุกโอกาสที่หาได้ หยด
ยาพิษลงไปในอาหารของผางวาน ปล่อยยุงลงไปในน้ำที่ผางวานอาบ แอบวาง
เศษใบมีดแหลมคมไว้ในหมอนของผางวาน กล่าวโดยสรุป ทุกอย่างซึ่งกระทำ
ลงไปก็เพื่อกำจัดผางวาน ทำให้ผางวานสิ้นชีพ ใช้ทุกหนทางที่โหดร้ายทารุณ
สุดขีดเท่าที่จะเป็นไปได้

ตอนแรกผางวานแทบประสาทเสีย นางไปร้องให้กับท่านประมุขพรรค
ทั้งยังไปร้องขอความช่วยเหลือจากทุกคนในพรรค ทว่าพวกเขาเหล่านั้นได้แต่
มองนางด้วยสีหน้า ‘ขอโทษด้วย ข้าอยากช่วยแต่ทำไม่ได้’

นี่คือพรรคมาร ดำและขาวล้วนพลิกกลับ โดยไม่ต้องเอ่ยถึงคุณธรรม

หรือความเที่ยงธรรมใดๆ ทั้งสิ้น ในสายตาของสมาชิกพรรคไป๋เยว่ เจตนา และการกระทำของหนานอี่ไม่ถือว่ามากเกินไปแต่อย่างใด จะอย่างไรมันก็เป็นหนึ่งในหลักการของพรรคไป๋เยว่... สั่งหาคู่ต่อสู้ของเจ้า ไม่ว่าคนผู้นั้นจะด้อย หรือสูงกว่า แข็งแกร่งหรืออ่อนแอ สำหรับผางวาน ในเมื่อนางถูกกำหนดให้เป็นเชิงกุ นางสมควรไต่กลับในทุกๆ การโจมตีที่ปะทะกัน และภายใต้การจู่โจมในแต่ละครั้ง นางต้องอยู่รอดปลอดภัยให้ได้อย่างสมบูรณ์

ตลอดหกปีมานี้ ต้องขอบคุณหญิงผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมที่คอยอยู่เคียงข้างนาง ผางวานจึงสามารถรักษาชีวิตของตนเองระหว่างสารพันการต่อสู้ หากไม่แล้วนางคงตายไปเจ็ดหรือแปดสิบครั้งตั้งนานแล้ว ซากศพของนางคงอนาถา ไร้สง่าราศีอย่างแน่นอน

“เหลืออีกแค่เดือนเดียว เชิงกุก็ต้องเดินทางออกจากพรรคเพื่อไปหาประสบการณ์ ไม่รู้ว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านประมุขพรรคจะมอบภารกิจแบบไหนให้แก่เชิงกุ”

หญิงผู้เลียบปีนลายดอกไม้ประดับมุกเข้าไปในผมของผางวาน มันทั้งมากมายและแผ่รัศมีประหนึ่งก้อนเมฆ นางแย้มยิ้มให้แก่บุคคลในกระจกกิจวัตรสามเป็นอันเสร็จสิ้น

ยามมองภาพเบี้ยวๆ บุตรๆ ในกระจกทองแดงที่เต็มไปด้วยรอยขุขระแว่แว่ ผางวานส่งเสียงตอบอย่างกะปลกกะปลื้อ หากได้ให้ความสนใจมากนัก “บางทีอาจให้หาสมบัติบางอย่างกลับมากะมัง!”

ในใจนางคิดถึงเพียงกระจกเงาบนนั้นที่ถูกเอาไปซ่อน ท่านประมุขพรรคได้นำกระจกบนนั้นกลับมาเมื่อตอนเช้าไปเยือนนิยายเม้งก่า

“เป็นไปได้อีกเหมือนกันว่าอาจให้ท่านนำศิระของคนบางคนจากบรรดาหนึ่งในสำนักฝ่ายธรรมะกลับมา”

หญิงผู้ค่อยๆ ยกมุกปากขึ้นเป็นรอยยิ้ม

“อา... เชิงกุ ท่านว่าพวกเราควรเลือกศิระของผู้ใด เจ้าอาวาสวัดเล้าหลิน? เกรงว่าศิระของชายหัวโล้นผู้นั้นจะไม่ดีพอให้ท่านแบก เจ้าสำนักบู๊ตึ้ง?

เหมือนว่าผมเฝ้าของเขายู่เหิงตลอดทั้งปี ท่านคงต้องมัดผมให้เขาเสียก่อน...”

ทุกครั้งที่นางเห็นสีหน้าเพื่อฝันของหรงกู่เยี่ยงนี้ ผางวานมักมีอาการ
ขลุ่ยขลุ่ย ด้วยรู้สึกถึงความเย็นเยือกที่ไต่ขึ้นมาจากปลายเท้า

“หรงกู่ต้องการให้ข้ากำจัดเจ้าสำนักต่างๆ ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในเวลา
ท่านไม่คิดว่ามันเร็วเกินไปหน่อยหรือ”

ผางวานใช้สีหน้าระแวงระวังระคนขมขื่น ซึ่งมากพอจะคั่นน้ำหวง-
เหลียน¹⁰ ออกมาได้ขณะมองไปยังหรงกู่

“เด็กโง่ นี่มันคำพูดอันใดกัน สองปีก่อนยามนายน้อยหนานอีลังจาก
หุบเขาไปหาประสบการณ์ มิใช่ว่าเขานำศิระของเจ้าสำนักคงทั้งและเจ้าสำนัก
ชิงเฉิงกลับมาหรือหรือ”

หรงกู่มองผางวานด้วยแวตาเจ็บใจที่ไม่สามารถหลอมเหล็กให้
กลายเป็นเหล็กกล้าได้ ซึ่งถือเป็นอะไรที่ทำได้ยากยิ่ง

“เชิงกู่ผู้นำเกรงขามของพรรคไปเวย่ ไม่ว่าอย่างไรก็สมควรสังหารผู้ที่
มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่กว่า! เพื่อให้กิตติศัพท์ของท่านเป็นที่เลื่องลือ ท่านประมุขได้
ส่งคนในพรรคออกไปกระจายข่าวลือตั้งแต่ครั้งปีที่แล้ว กล่าวว่าตอนท่านยัง
เป็นเพียงเด็กน้อย ก็ได้คร่ำชีวิตนับร้อยด้วยมือของท่านเอง เวลานี้ชื่อเสียง
ของท่านลือกระฉ่อนไปทั่ว!”

มันคงดีกว่านี้หากประโยคหลังไม่ได้ถูกเอ่ยออกมา ยิ่งนางกล่าวมาก
เท่าไร อารมณ์ของผางวานก็ยิ่งหม่นหมองมากขึ้นเท่านั้น

อันว่ากิตติศัพท์ชื่อเสียงแบ่งได้เป็นสองประเภท หนึ่ง... ชื่อเสียงอันดี
งาม สอง... ชื่อเสียงฉาวโฉ่ เมื่อดูจากสภาพการณ์ ชัดเจนว่าท่านประมุขพรรค
ผู้เกรียงไกรคงต้องการลากนางสู่เส้นทางของการถูกคนนับพันประณาม และ
คนนับล้านเหยียบย่ำจนไม่อาจคิดหันหน้ากลับ

¹⁰ หวงเหลียน (黄连) คือสมุนไพรจีนชนิดหนึ่งซึ่งมีรสขาดขมมาก มีสรรพคุณจัดไฟ
ขจัดความร้อนในหัวใจ

“...ไม่รู้ว้ายังมีวีรบุรุษคนไหนบ้างที่ยังเหลือรอด ไม่ถูกผลกระทบจากคำเท็จทับทรวงคุณเหล่านี้ ผู้ซึ่งสามารถมองเห็นความอ้างว้างภายในกันบึ้งของหัวใจข้า”

ผางวานร้องขอความเมตตาจากพรหมลิขิต นางได้แต่เพิ่มพากับตัวเองด้วยความเศร้าสลด

นางคิดถึงชีวิตที่ผ่านมาของตนเองอย่างสุดซึ้ง สถานที่ซึ่งโลกทั้งใบหลงรักนางเอกโดยไม่มีเงื่อนไข

“เซ็งๆ กังวลเรื่องที่ตนเองไม่มีประสบการณ์ต่อสิ่งจริงใช้หรือไม่” หรงกู่เห็นสีหน้าหมองหม่นของนาง ในใจจึงแฝงไว้ด้วยความห่วงใย “ท่านไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องไร้ประสบการณ์ ก็แค่ไปถามเอาจากผู้อื่น เตรียมตัวให้มากหน่อยจะได้ไม่เกิดข้อผิดพลาด... ใช้แล้ว!” ดวงตาของนางพลันเปล่งประกายแสง “ข้าได้ยินว่าลู่วေးเพิ่งกลับจากการหาประสบการณ์เมื่อวานนี้ เซ็งๆ สามารถซักถามเอาจากเขา ท่านจะได้ทำความเข้าใจลึกเล็กน้อย!”

ลู่วေးคือหนึ่งในสิบสองผู้คุ้มกันของหนานอี่ ถือเป็นเด็กหนุ่มผู้มีอนาคตของพรรค เนื่องด้วยเขาเคยเป็นคู่มือของผางวานในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ดังนั้นสำหรับผางวาน เขาจึงค่อนข้างอบอุ่นและเป็นมิตร

หลังจากครุ่นคิดชั่วครู่ ผางวานนำตะกร้าผลไม้ที่หรงกู่เป็นผู้จัดเตรียมเดินออกจากเรือนเชิงหินอย่างซัดซ้อย มุ่งหน้าไปยังอาคารทิศใต้ซึ่งลู่วေးอาศัยอยู่

ในตอนที่นางเกือบถึงเรือนทิศใต้ ห่างออกไปแค่ห้าสิบหมี่¹¹ ผางวานกลับหยุดฝีเท้าอย่างกะทันหัน

นางมองเห็นเงาร่างคุ้นเคยกำลังยืนอยู่ตรงหน้าประตูเรือนทิศใต้

ไม่ได้เจอหน้าเขามากกว่าครึ่งปี ราวกับว่าความหล่อเหลาของคนผู้นั้นได้เพิ่มมากขึ้น รูปร่างสมส่วนตั้งตรง บัดนี้กำลังเพ่งสมาธิอยู่กับการเช็ดกระบี่

¹¹ หมี่ (米) เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ

ในมือ

อาวุธอันเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เครื่องแต่งกายสีดำไม่เปลี่ยนแปลง ต่างหู
คู่เดิมไม่เปลี่ยนแปลง

หัวใจดวงนั้นซึ่งอาบไปด้วยพิษ อา... ไม่ต้องคิดให้มากความ มันต้อง
เหมือนเดิมแน่แท้

ขณะที่ผางวานกำลังหมุนตัวกลับ ต้องการเดินจากไปเงียบๆ ทันใดนั้น
ประกายแสงเย็นเยียบก็ทะลวงผ่านอากาศจากเบื้องหลัง มันพุ่งตรงใส่ทางด้วย
เสียงดัง ‘หวิว’

“อีกแล้วหรือ” ใบหน้าของผางวานแสดงอาการชื่นชม จับพลัสนั้นนาง
ก็ตีลังกาหลบหลีกการโจมตี

ก่อนที่จะร่อนลงสู่พื้นดิน ทว่ากลับได้ยินเสียง ‘เพี้ยวๆๆ!’ กระบี่
จุโจมมากมายปะทุขึ้นจากพื้นดินประหนึ่งหน่อไม้หลังฤดูใบไม้ผลิ¹² บีบบังคับ
ให้นางหมดโอกาสยืนอย่างมั่นคง เห็นได้ว่านางกำลังจะเลือดเนื้อสาตกกระเด็น
ในไม่ช้า ทันใดนั้นชายแขนเสื้อข้างหนึ่งของนางพลันเคลื่อนไหว แถบผ้าไหม
สีขาวพุ่งออกมาจากในแขนเสื้อ มันพันรอบต้นไม้ใหญ่อย่างมั่นคง จากนั้นนำ
ตัวนางไปอยู่ในระยะปลอดภัย ห่างจากกระบี่จุโจมประมาณครึ่งจั้ง¹³

นางกำลังจะพักหายใจ ทว่าจิตใจนั้นประกายเย็นเยียบก็ทะลวงผ่าน
อากาศอีกครั้ง พลังของกระบี่พุ่งเข้าไปใส่ผ้าไหมสีขาว ผางวานขบฟันแน่น ด้วย
มือหนึ่งเหนี่ยวผ้าไหมสีขาวอยู่ ร่างของนางหมุนรอบ ก่อนจะยืนบนยอดไม้ได้
อย่างมั่นคง ขณะเดียวกันก็รีบเก็บผ้าไหมสีขาวเข้าไปในแขนเสื้อตนเองโดยเร็ว

การเคลื่อนไหวทั้งหมดของนางไหลลื่นดั่งก้อนเมฆและสายน้ำ อากัป-
กริยาถือได้ว่าอ่อนช้อยละมุนละไม

¹² สำนวน ‘หน่อไม้หลังฤดูใบไม้ผลิ’ (雨后春笋) คล้ายกับสำนวนของไทยที่ว่า ‘ผุดขึ้นมา
เหมือนดอกเห็ด’ แปลว่า สิ่งของต่างๆ ไหลออกมาอย่างรวดเร็วและมากมาย

¹³ จั้ง เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 จั้ง ประมาณ 3.3 เมตร

แปะ แปะ แปะ

ใครบางคนปรบมือให้นางยืดยาว เห็นชัดว่าไม่จริงใจอย่างที่สุด

“ไม่เจอเจ้าครึ่งปี ความสามารถของเชิงกู่พัฒนาไปไม่น้อย”

คนผู้นั้นเดินเอื่อยเฉื่อยมายังใต้ต้นไม้

คิ้วโก่งเรียวยาวของผางวานขมวดมุ่น ดวงตาจ้องเขม็งไปยังเงาร่างสีดำที่กำลังเดินเข้ามาอย่างช้าๆ ในใจบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบ อยากกลับเขาเป็นขึ้นๆ ก่อนจะเก็บชิ้นส่วนทั้งหมดไปทำเป็นไส้เกี้ยว!

“ไม่ว่าเจ้าจะเพ่งมองขนาดไหน ดวงตาของเจ้าก็ไม่สามารถยิงใบมีดออกมาได้”

ผู้ที่อยู่ใต้ต้นไม้กล่าวเตือนอย่างเสแสร้ง ทว่าทั้งร่างตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเต็มไปด้วยท่วงท่าแสนจะโอหัง ซึ่งแปลความหมายได้ว่า ‘เจ้ามีปัญหาทำอะไรซ้ำ’

ผางวานขบริมฝีปากแน่น ดวงตาเปล่งแสงเปลวเพลิงแห่งโทสะ นางคิดกับตัวเองในใจ ‘หากดวงตาของนางสามารถยิงใบมีดได้แล้วละก็ เกรงว่าคนผู้นั้นคงถูกเฉือนเป็นชิ้นๆ ตั้งนานแล้ว แม้แต่เส้นผมสักเส้นก็ไม่มีเหลือ’

บุคคลที่อยู่ใต้ต้นไม้สงบนิ่งเป็นอันมาก ทั้งยังอดทนอีกต่างหาก เขาไม่เอ่ยวาจาใด เพียงมองนางอย่างรอคอย

ด้วยเหตุนี้ ภาวะนิ่งอยู่กับที่จึงดำเนินต่อไปถึงครึ่งกำหนด อย่างไม่รู้ก็ตาม กิ่งไม้ใต้ฝ่าเท้านางกำลังจะหักในไม่ช้า ครู่ต่อมาเกิดเสียง ‘แครก’ ดังขึ้น และตามมาด้วยเสียง ‘ครืน’ ผางวานนัยปาก พลางตะโกนออกมาอย่างไม่เต็มใจ “พี่หนานเอ๋ย!”

ผลสุดท้ายก็ยังเป็นนางที่ปราศัย

การปรากฏตัวของหนานเอี๋ ฌ เรือนทึบได้ในช่วงนี้เป็นสิ่งที่ผางวานไม่เคยคาดคิดมาก่อน แม้ว่าเรือนทึบได้เป็นบริเวณที่อยู่อาศัยของเขา แต่นางนึกมาโดยตลอดว่าเขาออกไปหาประสบการณ์ในยุทธภพและยังไม่กลับมา

“มิใช่ว่าท่านประมุขให้เวลาท่านทำหายน่ากลัวผ่ายหกรรณะสองปีหรือ

ทำไมไม่ถึงหกเดือนก็กลับมาเสียแล้ว”

ภายหลังจากเสียงหักของกิ่งไม้ ผางวานฉวยโอกาสกระโดดลงบนพื้น
ในมือถือตะกร้าผลไม้อย่างเหนียวแน่น

“ยอมกลับมาพร้อมชาวดี”

หนานอี่มองนางทุกการเคลื่อนไหว มุมปากของเขาแย้มรอยยิ้มซึ่งดูแล้ว
ไม่ชอบมาพากล

“ชาวดีอะไร”

ผางวานซ่อนตะกร้าผลไม้ไว้ข้างหลังตนเองด้วยความระแวงระวังเต็มที่
เพิ่งจะโล่งใจได้ไม่นาน นางกลับชนลูกชู้อีกครั้ง

หนานอี่พ่นลมหายใจทางจมูก แสดงให้เห็นว่าถูกเหยียดหยามการ
กระทำเล็กๆ น้อยๆ ของนาง เขาแหยงหน้ามองท้องฟ้า พลังกล่าวนั้นย่ำ
ทุกถ้อยคำอย่างภาคภูมิใจ “ข้า นายน้อยผู้นี้ สุดท้ายก็ได้พบนางอันเป็นที่รัก
คราวนี้ข้าพานางกลับมาพบท่านพ่อโดยเฉพาะ เตรียมตบแต่งนางเข้าตระกูล”

เบ๊รียง!

เสียงฟ้าผ่าปะทุขึ้นจากกลางหัวใจของผางวาน ปัง! ตึง! ปัง! ตึง! มัน
ตีกระแทกอวัยวะภายในทั้งห้าจากสี่ทิศทางเหนือ ใต้ ออก ตก จนพลุ่งพล่าน
ปั่นป่วนไปหมด

“นาง...นางคือหญิงสาวที่ท่านพบนอกพรรคหรือ”

ใบหน้าที่นางซีดเผือด คำพูดที่หลุดออกจากปากเริ่มติดขัด

“นางคือผู้ช่วยชีวิตข้า” หนานอี่พยักหน้า “สามเดือนก่อนข้าถูกเจ้าสำนัก
คุณหลุนไล่ล่า ทำให้เสียหลักร่วงตกจากหน้าผา นางพบข้าที่ตีนเขา จากนั้น
ดูแลข้าอย่างอ่อนโยนยิ่ง เพื่อที่จะเก็บสมุนไพรมานำข้ากลับบ้านเกิด...”
พอพูดถึงตรงนี้ หนานอี่สุดลมหายใจลึก “รู้จักนางมาสามเดือน สุดท้ายข้าก็
เข้าใจว่า ‘ชีวิตนี้ขอมีรักเดียวจนวันสุดท้าย’ ที่ท่านแม่เคยเอ่ยหมายความว่า
อย่างไร อาวุธคือคูเคียงชั่วชีวิตที่ข้าเสาะหา”

ใบหน้าที่เด็กหนุ่มที่เคยแสดงเพียงความโหดเหี้ยม บัดนี้กลับปรากฏ

ความอ่อนโยนรักใคร่ประหนึ่งรักแรกแย้ม

หนานอี้ยังคงพูดถึงการพบกันระหว่างตัวเขาและอาวู่ต่อไปเรื่อยๆ ทว่า ผางวานกลับตกอยู่ในสภาวะไม่สามารถรับรู้สิ่งใดๆ ทั้งสิ้น

ภายในจิตใจอันไร้เดียงสาของนาง มีเพียงถ้อยคำเมื่อครั้งที่หนานอี้ยู่ตดดังสะท้อนไปมา... “อาวู่คือคู่แข่งชีวิตที่ข้าเสาะหา”

ชั่วชีวิต... ชั่วชีวิต... ชั่วชีวิต... คู่เคียง... คู่เคียง... คู่เคียง...

ผ่านมาเจ็ดปีนับตั้งแต่นางมายังสถานที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ ได้รู้จักกับหนานอี้ยี่มาหกปี ต่อให้หกปีที่ผ่านมาหมดไปกับการที่หนานอี้ยี่เข้มแข็งแะและราวีนาง ต่อให้ไม่มีประกายไฟแห่งความเสาะหาเกิดขึ้นระหว่างเด็กทั้งสอง ทว่า! ทว่าส่วนหนึ่งในกันบึ้งของหัวใจ ผางวานถือว่าหนานอี้ยี่เป็นพระเอกของนางมาโดยตลอด! หน้าตาหล่อเหลา วรยุทธ์สูงส่ง โดยเฉพาะบุคลิกที่กระตุ้นความสนใจเป็นพิเศษ กระทั่งชื่อของเขายังออกเสียงว่าหนานอี้ยี่¹⁴ เลย หากเขาไม่ใช่พระเอก ถ้าอย่างนั้นใครคือพระเอก

แต่ว่าพระเอกผู้นี้ ไม่คาดคิดว่าพอเขาเริ่มต้นนิยายรัก เขากลับบอกนางว่าได้ซัอนเอาเจ้าสาวกลับขึ้นมาจากกันหน้าผา

เป็นไปได้ไหมว่าแท้จริงแล้วข้าไม่ใช่นางเอก แต่เป็นนางรองหนึ่งสองสามสี่

เป็นไปได้ไหมว่าชะตากรรมตอนจบของข้าคือถูกนางเอกที่มีนามว่าอาวู่กำจัด หรือบางทีอาจค่อยๆ เลือนหายและเน่าเปื่อยอยู่ในซอกไม่เป็นที่รู้จัก

ยิ่งนางคิดมากเท่าไร นางยิ่งหวาดกลัวมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งนางหวาดกลัวเท่าไร นางก็ยิ่งคิดมากทักท้วงคุณ ข้าพเจ้าที่มายุ่งเหี่ยวปล้นส่งผลกระทบตอผางวานยิ่งนัก นางตกตะลึงจนไร้ความรู้สึก ได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่ประหนึ่งของเล่นที่ถูกทอดสละก ดวงตาว่างเปล่า สีหน้าไม่มีชีวิตชีวาและโง่

หนานอี้ยี่ตระหนักว่าท่าทางของผางวานคล้ายผิดปกติ เขายกหมัดขึ้น

¹⁴ หนานอี้ยี่ (男一) แปลว่าผู้ชายคนที่หนึ่ง

หวังหวดไปที่ไหล่ของผางวานอย่างแรง

อย่างไรก็ตาม ยังไม่ทันที่หมัดนั้นจะสัมผัสผางวาน สายน้ำใสสะอาด สองสายพลันร่วงลงมาจากดวงตาของผางวาน มันไหลรินผ่านพวงแก้ม กลิ้งไปยังกระโปรงของนาง

“...วานวาน?” นหานอื่ค่อนข้างตกใจ

ตอนแรกเขานึกว่าตนเองคงถูกผางวานกระแทกกระเทียบ กระทั่งคิดถึงฉากแยบยลที่นางจะเอ่ยตอนเขาสาบานว่าจะเปลี่ยนเป็นผู้หญิงในวัยเด็ก แต่เขาไม่คาดคิดว่าผางวานจะใช้น้ำตาใสสะอาดสองสายตอบสนองเขา

เขาไม่กลัวผางวานหลังน้ำตา ตอนยังเด็ก สิ่งที่เขาโปรดปรานที่สุดคือการได้เห็นผางวานถูกทำให้ไ้ตกใจบินหนี หมดกำลังใจวิ่งหนี¹⁵ จากนั้นก็ร้องไห้คร่ำครวญ เพียงแต่น้ำตาของเด็กไร้ค่าในเวลานี้ กลับทำให้เขารู้สึกว่ามีบางอย่างแตกต่างออกไป

มันผิดแปลกตรงไหน เขาก็บอกไม่ได้เหมือนกัน

ลงท้ายผางวานก็สามารถสงบสติอารมณ์ของตนเอง นางมองหานอื่ ที่เวลานี้กำลังจ้องนางตัวแข็งทื่อ ภายในใจนางเต็มไปด้วยความคิดนับหมื่นนับพัน ทะเลกลายเป็นท้องนา ท้องนากลายเป็นทะเล¹⁶

“พี่หานอื่ ข้า... ขอให้ท่านมีความสุข”

นางเช็ดน้ำตาบนพวงแก้มตนเอง ยื่นมือออกมายังไหล่ของหานอื่พลางทอดถอนใจ

สิ่งที่หานอื่รังเกียจสุดขีดคือการที่ผู้อื่นสัมผัสผางวานตัวเขา ทว่าบัดนี้เมื่อได้เห็นสภาพไร้วิญญาณของผางวาน เขาเองก็เ็นรู้เช่นกันว่าทำไมจึงไม่ผลัก

¹⁵ ‘ไ้ตกใจบินหนี หมดกำลังใจวิ่งหนี’ (兴飞狗跳) หมายถึง ทำให้อยู่ในสภาวะสับสนอลหม่าน

¹⁶ ‘ทะเลกลายเป็นท้องนา ท้องนากลายเป็นทะเล’ (沧海桑田) เป็นการเปรียบเปรยว่าเรื่องราวในโลกสามารถเปลี่ยนแปลงพลิกผันโดยสิ้นเชิง

นางออก

“พี่หนานนี่เพิ่งกลับมาที่พรรค ท่านคงมีกิจธุระมากมายให้สะสางเป็นแน่ เช่นนี้ผางวานจะไปทักทายพี่สะใภ้วันอื่น” ผางวานส่งยิ้มแหยๆให้เขา เทียบกับ ใบหน้าสะอึกสะอื้นแล้ว ก็ยังถือว่าไม่น่ามองอยู่ดี “ข้าขอตัวไปพบลู่วေးและ หารือบางอย่างกับเขา”

“เจ้ามาที่นี่เพื่อส่งผลไม้ให้ลู่วေးโดยเฉพาหรือ” หนานอู้ชำเลื่องตะกร้า ไม้ไผ่ในมือนาง

“เมื่อต้องการขอร้องผู้อื่น ก็สมควรจัดหาสิ่งที่ทำให้พวกเขาพึงพอใจเป็น ธรรมดา”

ผางวานโบกมือให้เขา นางหมุนกายกลับและมุ่งหน้าไปทางเรือนทิศใต้ ต่อ เพียงแต่ว่าการเคลื่อนไหวของนางค่อนข้างไม่มั่นคง อีกทั้งยังเดินโซซัด โซเซ สูญเสียความงามอันอ่อนช้อยเฉกเช่นก่อนหน้านี้

หนานอู้มองเงาร่างของนางเดินจากไป เขาหรีตา ขณะเดียวกันก็บังเกิด ข้อกังขาเล็กน้อย

ณ แม่นางเหมยอู่

ข่าวที่นายน้อยหนานอื่นำว่าที่ภรรยากลับมาได้แพร่สะบัดไปทั่วทุกซอก
ทุกมุมของพรรคอย่างรวดเร็ว บรรดาสมาชิกพรรคผู้มีใจเพื่อผืนต่างพากัน
ร้องให้ไปถึงสวรรค์ พวกนางเอาศิระกระแทกพื้นดิน น้ำตาแห่งความชอกช้ำ
หลังไหลออกมามากมายจนกลายเป็นลำธารขนาดเล็ก ท่ามกลางเสียงหัวใจ
แตกสลาย มีเพียงพ่อครัวผู้รับผิดชอบเรื่องทำอาหารเท่านั้นที่ยังสุขสันต์อยู่ได้
พวกเขากล่าวว่าสองสามวันมานี้ ไม่จำเป็นต้องเติมเกลือตอนทำบะหมี่ เวลา
กินก็ยากไม่ต้องเตรียมซอสเปรี้ยว ดังนั้นจึงประหยัดเงินเป็นอันมาก

“ทอดทิ้งข้าเมื่อวันวาน มีอาจหวนกลับคืนมา เหลือไว้เพียงใจข้า ทุกข์
ระทมเหลือคณนา...” ผางวานเริ่มครวญท่วงทำนองนี้อีกครั้ง

นางเอกจากดินแดนเมริชูล้วนมีพรสวรรค์หลายอย่าง เพียงแค่บทกวี
และร้องเพลง นางย่อมทำได้ง่ายดาย

“แท้จริงแล้วความรู้สึกที่เชิงกู่มีต่อนายน้อยลึกซึ้งถึงเพียงนี้!”

หลังจากได้ยินผางวานท่องบทกวีนี้เป็นครั้งที่สาม หรงกู่ก็ระเบิด
อารมณ์ออกมาทันทีทันใด นางทิ้งปิ่นดอกไม้ประดับมุก ตบโต๊ะและลุกขึ้นยืน
“หรงเอ๋อร์จะไปตัดศิระเหมยอู่ผู้นั้นเดี๋ยวนี้ ข้าจะนำมันกลับมาให้เชิงกู่!”

ผางวานกลอกตาใส่หรงกุก ด้วยนางรู้ว่าหรงกุกกำลังเข้าเหย

“เซ็งกู อา... เซ็งกู ความจริงแล้วท่านไม่จำเป็นต้องเข้าใจถึงเพียงนี้ นับตั้งแต่โบราณกาล ผู้มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ล้วนต้องเผชิญกับความพ่ายแพ้บางประการด้วยกันทั้งสิ้น”

หรงกุกยืนอยู่ด้านหลังเหนือร่างผางวาน นางคว่ำหัวไม้จันทน์สีทองวางผมให้ผางวานโดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก

“นึกถึงเหล่านางมารของพรรคมาร บุคคลซึ่งมีชื่อเสียงได้ถูกจารึกเป็นประวัติศาสตร์จดจำไปตลอดกาล ผู้ใดบ้างที่มีได้มีรูปโฉมดังเทพธิดา ภายในใจประดุจปีศาจร้าย ไร้หัวใจ ไร้ความรู้สึก กระทั่งสามารถสังหารญาติสนิทโดยสิ้นขาดไม่แปรเปลี่ยนสักนิด หรงกุกเชื่อว่าการที่เซ็งกูถูกนายน้อยทิ้งคราวนี้เป็นสิ่งดี บางทีบาดแผลนี้อาจทำให้ท่านรู้สึกตัว ท่านจะได้กำจัดความรู้สึกและตัดความรักทิ้ง ครั้นแล้วก็จะสามารถทะลวงผ่านระดับเก้าของคัมภีร์ชำระล้างไขกระดูก ได้มาซึ่งการฝึกฝนที่เหนือกว่า...”

เดิมทีผางวานอยากกล่าวว่า ความปรารถนาอันแรงกล้าของข้าคือการได้รับความรักจากบรรดาชายหนุ่มรูปงามชั่วกาลนาน ไม่ใช่กลายเป็นเมียเจ๊วยซือไท่¹⁷ ทว่าสุดท้ายนางเพียงกล่าวถ้อยคำปฏิเสธ “ข้าไม่ได้ถูกจอมอันทพาลผู้นั้นทิ้ง!”

พอพูดจบ นางฝังใบหน้าลงกับหัวเข่าตนเอง ตกอยู่ในห้วงอารมณ์เศร้าหมอง

หรงกุกขบขันกับท่าทางสาวน้อยผู้เจ็บปวดในรักของนาง จึงหยิกใบหูเรียบเนียนของคนตรงหน้า “ถ้าอย่างนั้นเซ็งกูจะโคกเศร้าไปไย”

ผางวานมิได้เอ่ยคำใด

ความจริงแล้วนางเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าทำไมต้องโคกเศร้าเช่นนี้

¹⁷ เมียเจ๊วยซือไท่ (灭绝师太) หรือแม่ซีมิกจ้อ คือตัวละครจากเรื่อง ดาบมังกรหยก เป็นเจ้าสำนักง้อไบ๊ผู้มีฝีมือเก่งกาจและมีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพ

เป็นเพราะหนานอี่นำภรรยากลับมาโดยไม่ได้บอกกล่าว?
เป็นเพราะหกปีที่ผ่านมา ส่วนหนึ่งของหัวใจนางเผ่าปรารถนาหนานอี่?
หรือเพราะนางพลั้งคิดได้ถึงสภาพความเป็นจริงอันโหดร้าย ว่าบางที
มันอาจมีโอกาสนี้หนึ่งในล้านที่นางจะไม่ใช่นางเอก?

โดยสรุปแล้ว เวลานั้นนางสับสนยิ่งนัก

ขณะกำลังคิดอย่างสับสนวุ่นวาย ทันใดนั้นก็มีเสียงสมาชิกพรรครายงาน
จากหน้าประตู “ท่านประมุขพรรคมาถึงแล้ว เวลานั้นอยู่ที่เรือนรับรอง”

ผางวานรีบกระโดดลงจากเตียง วิ่งไปที่เรือนรับรองทันที

“วานวาน!” ท่านประมุขเห็นเงาร่างของนาง จึงกางแขนออกแต่ไกล

“ท่านอาจั่ว!” ผางวานกระโจนเข้าสู่อ้อมแขนเขา ทั้งยังแสดงท่าทาง
กระแจะกระอดอย่างน่ามอง

ประมุขพรรคไปเฝ้าเจ้า นามหวายอัน ตามที่เขาแนะนำตัวเอง เขา
เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับมารดาของผางวาน ด้วยเหตุนี้จึงไม่ยอมให้ผางวาน
เรียกเขาว่าท่านประมุข แต่ให้เรียก “ท่านอาจั่ว” แทน

“วานวานเติบโตใหญ่แล้ว แถมยังน่ารักกว่าเดิมอีกต่างหาก” ท่านประมุข
ลูบผมนางอย่างรักใคร่ ประหนึ่งบิดาผู้ให้กำเนิดซึ่งไม่ได้เจอหน้านางมานาน
“ระยะนี้เจ้าฝึกวรยุทธ์เป็นอย่างไร ได้สังหารความบริสุทธิ์แล้วหรือยัง”

สังหารความบริสุทธิ์หมายถึงการลงมือฆ่าครั้งแรก

“ยะ...ยัง” ครั้นผางวานได้ยินประโยคสุดท้าย ยังผลให้นางรู้สึกหนาว
สั่น จึงหืดรีตะกลับมาจากเงื้อมมือชั่วร้ายของท่านประมุข

“วานวาน เจ้าทำอย่างนี้ไม่ถูกต้อง” สีหน้าของท่านประมุขเผยให้เห็น
อาการเป็นทุกข์เล็กน้อย “คนของพรรคไปเฝ้าจะต้องสังหารความบริสุทธิ์ก่อนอายุ
ครบสิบหกปี จากนั้นก็เขวนศีรษะของคนผู้นั้นไว้ที่หน้าประตูสามวันเพื่อเป็น
หลักฐาน มันเป็นการบ่งบอกถึงอายุที่เติบโตใหญ่ของพวกเขา วานวาน อีกไม่นาน
เจ้าก็ใกล้ครบสิบหกปี สิ่งนี้มีอายุยี่สิบออกไป!”

ผางวานเพียงพยักหน้าโดยปราศจากคำพูดใด ภายในใจนางรู้สึกเหมือน

มีสายน้ำแห่งความตรอมตรมกำลังไหลทะลักออกมา ฮือๆ ข้ากระทำบาป อันใดกัน เหตุใดจึงต้องตกอยู่ในสภาพแวดล้อมวิปริตเยี่ยงนี้ รอให้ข้าบรรลุนิติภาวะของชาตินี้เสียก่อน ข้าต้องกลับไปติดสินบนเทพมารดรผู้สร้างโลก...

จวบจนกระทั่งบัดนี้ นางยังเชื่อว่าตัวเองอยู่ในดินแดนเมริชู

“ฮ่าๆ ไม่แรง ไม่แรง!” ท่านประมุขส่งเสียงหัวเราะอย่างเบิกบาน “วานวาน คงคิดหนักว่าจะสังหารผู้มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่คนไหนดี อาเชื่อใจว่าวานวานไม่ทำให้ทุกคนในพรรคมืดหวังแน่!”

ในใจของผางวานร้องทุกข์มิรู้วาย¹⁸ กระนั้นใบหน้าของนางได้แต่แค่น รอยยิ้มออกมาแบบฝืดเคือง

“มา! ยังไม่รีบแสดงความเคารพเชิงกุพรรคไปเยว่อีก วานวานคือสมาชิก ในครอบครัวพวกข้า!” ท่านประมุขพลันหันไปตะโกนออกคำสั่งเสียงดัง

ในตอนที่ผางวานยังคงนั่งอยู่ หญิงสาวผู้หนึ่งก้าวออกมาจากทางด้านหลังท่านประมุข นางก้มศีรษะ ค่อยๆ เดินมาหาผางวานด้วยก้าวเล็กๆ

“ผู้น้อยเหมยอยู่ คำนับเชิงกุ”

หญิงสาวผู้นั้นคำนับผางวานด้วยท่าว่านผู้หล่¹⁹ จากนั้นงยหน้าทีเต็ม ไปด้วยรัศมีเปล่งปลั่งมาทางนาง

ด้วยการมองเพียงแวบเดียว แค่วาบเดียวเท่านั้น บางทีการจะเอาชนะ คัตรูของท่าน มันต้องการแค่การมองเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

บนโลกใบนี้ นี่คือหญิงสาวประเภทที่สามารถทำให้ท่านรู้สึกอับอายกับความอัปมงคลของตนเอง²⁰ หลังจากมองเห็นพวกนาง หญิงสาวประเภทนี้ คือคนงามถึงขนาดที่ว่าพวกนางสามารถหยุดกระแสนิยมของสังคมโดยสิ้นเชิง

¹⁸ ‘ร้องทุกข์มิรู้วาย’ (叫苦不迭) เปรียบเสมือนเสียงร้องของความคับข้องใจที่พร่ำบ่นอย่างต่อเนื่อง

¹⁹ ว่านผู้หล่ (万福礼) เป็นการทักทายของหญิงสาว โดยใช้มือทั้งสองข้างวางซ้อนกันที่ด้านขวาแล้วย่อตัวลง เป็นท่าสัญลักษณ์ที่อวยพรให้มีความสุขและโชคดี

พวกนางสวยเกินไป ดีเลิศเกินไป กระทั่งไม่มีผู้ใดหาญกล้าสวมเสื้อผ้าคล้ายคลึงกับพวกนาง ไม่กล้าทำผมทรงเดียวกัน หรือแม้แต่สวมเสื้อผ้าสีเดียวกัน บรรดาหญิงสาวล้วนพ่ายแพ้ให้แก่ข้อเท็จจริงที่ว่า หญิงสาวประเภทนี้เสมือนดังก้อนเมฆบนท้องฟ้า ส่วนพวกที่เหลือก็เป็นได้แค่โคลนบนพื้นดิน

เพียงแค่มองนางเหลือบมองเหมยอู่ นางรับรู้ได้ทันทีว่าตนเองพ่ายแพ้เสียแล้ว แพ้อย่างหมดรูป และยอมจำนนเป็นพิเศษ

ความแตกต่างระหว่างเทพธิดากับมนุษย์เดินดิน มนุษย์ย่อมรู้ดีแก่ใจ

“แม่นางเหมยอู่ไม่ต้องการพิธี”

ผางวานรู้สึกหมดอาลัยตายอยากยิ่งกว่าเดิม

นางรู้ว่าตนเองสมควรกล่าวคำพูดตามมารยาทมากกว่านี้ ขึ้นชมกิริยามารยาทอันงดงามของเหมยอู่ แต่ทว่าเวลานี้จิตใจของนางกำลังย่ำแย่ ไม่อาจฝืนตัวเองให้กล่าวสิ่งใดออกมา

นางเริ่มครุ่นคิด หรือบางทีข้าอาจเป็นเพียงนางรอง และแม่นางเหมยอู่ผู้นี้คือนางเอกที่แท้จริง ดูสิว่านางงดงามบริสุทธิ์ประดุจเทพธิดาเพียงใด กระทั่งชื่อ ยังสละสลวยเป็นพิเศษ ไม่เหมือนของนาง ช่างสามัญและจี๊ดซีดยิ่งนัก

ยามเห็นผางวานคล้ายได้รับการโจมตีอย่างหนักหน่วง บรรดาสมาชิกพรรคที่เมื่อแทบตายเริ่มสับสนตายกัน พร้อมกับกระซิบกระซาบ

“ดูเหมือนว่าเซิงกู่จะชอบนายน้อยจริงๆ เสียด้วย!”

“นี่ ทั้งสองเติบโตมาพร้อมกันตั้งแต่เด็ก ใครจะคาดคิดว่าหลังจากนายน้อยลงจากเขา เขาจะกลับมาพร้อมคนรัก หากข้าเป็นเซิงกู่ ป่านนี้คงร้องให้ตายไปแล้ว”

“ประเด็นสำคัญคือคู่แข่งสวยเกินไป ต่อให้นางต้องการไต่กลับ ก็เกรงว่าคงเป็นไปไดยาก...”

²⁰ ส่วน “รู้สึกอับอายกับความอัปยศของตนเอง” (自惭形秽) หมายถึง ทำให้รู้สึกด้อยกว่า

“เจ้าหมายความว่าอย่างไรที่บอกว่าเป็นไปได้ยาก! ข้าคิดว่าเชิงภูควรรปะทะตรงๆ ไปเลย ทำลายใบหน้าของหญิงคนนั้นซะ!”

ชัดเจนว่าคำแนะนำข้อสุดท้ายถูกกล่าวออกมาโดยหญิงสาวสมาชิกพรรคผู้มีใจต่อหนานอี่ ทว่าทุกสิ่งทุกอย่างกลับแตกสลาย

ผางวานรับเอาถ้อยความทั้งหมดเข้าไปในหู ภายในใจเต็มไปด้วยเสียงอึกทึกอันวุ่นวายสับสน ส่วนหัวใจยิ่งกว่าเจ็บซ้ำ

ขณะที่นางกำลังเศร้าหมอง มือของนางถูกคว้าไปกุมไว้อย่างกะทันหัน

“วานวาน!” ท่านประมุขกุมมือทั้งสองข้างของนาง ใบหน้าแลดูจริงจังยิ่งนัก “หนานอี่ เจ้าเด็กนั้นไม่มีหัวคิด สามวันก่อนเขาวิ่งกลับมาอย่างปัจจุบันทันด่วน กล่าวว่าการแต่งงานกับหญิงผู้นี้” เขาเงยใจหยุดพัก ดวงตาแหลมคมจ้องเหมยอู่ที่อยู่ด้านข้าง

ร่างของเหมยอู่พลันสั่นสะท้านคล้ายหวาดกลัวเป็นอันมาก ทว่านางรีบทรงตัวยืนหลังตรงโดยเร็ว

ข้างมีความกล้าเสียจริง... ผางวานประเมนในใจ

“วานวาน ถึงแม้ว่าห้าปีก่อนอาเคยเอ๋ยปากกับหนานอี่ ตราบเท่าที่เขาตั้งใจฝึกวรยุทธ์เป็นอย่างดี ส่งเสริมให้พรรคไปเยวเจริญรุ่งเรือง อาจจะไม่ก้าวกายเรื่องส่วนตัวของเขาโดยเด็ดขาด ต่อให้เขาอยากเป็นชนที่ก็ตามที่ ทว่าหนานอี่...”

ท่านประมุขมองผางวาน นัยน์ตาเริ่มมีหมอกจางๆ และแดงขึ้นทีละน้อย

“ขอแต่वानวานเอ๋ยปากไม่ให้เขาแต่งงาน ข้าจะไม่อนุญาตให้เจ้าลูกนอกคอกรับหญิงสาวคนอื่นเข้ามาในตระกูลโดยเด็ดขาด!”

ด้วยคำพูดประโยคเดียว ทว่าทั้งหุบเขาตกอยู่ในความเงียบกริบ

“ขอแต่वानวานเอ๋ยปากไม่ให้เขาแต่งงาน!”

“ขอแต่वानวานเอ๋ยปากไม่ให้เขาแต่งงาน!”

ชั่วขณะนั้น ข้ามผ่านภูเขและพื้นที่ราบ ทั้งหมดทั้งมวลที่ได้ยินคือเสียงคำรามสะท้อนก้องของท่านประมุข

ผางวานรู้สึกว่ในหัวว่างเปล่าครู่หนึ่ง นางมองใบหน้าหม่นหมองของ
หรงกู่ ทั้งยังได้รับสัญญาณคลื่นไฟฟ้าแห่งความหวังจากบรรดาสมาชิกหญิง
มากมายของพรรค

จากนั้นนางเห็นเหมยอู่ค่อยๆ ก้มหน้าอยู่ตรงหัวมุม นางกำลังกั
ดมฝีปากชิตขาวของตนเอง หยดน้ำตากระจ่างใสเปล่งประกายอยู่บนพวงแก้ม
ของนาง

เฮ้อ... นางแอบทอดถอนใจ

“ท่านอาจั่ว”

มองจั่วหวายอันผู้ซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยความจริงจังสุดขีด ผางวาน
จับแขนเขาอย่างสนิทสนม พร้อมกับขยิบตาหยอกเย้า

“พี่หนานเอี๋ใช้ชีวิตมาสิบแปดปี หาได้ยากนักที่เขาจะชอบหญิงสาว หาก
คราวนี้พวกเราไม่ยอมตามเขา ใครจะรู้ จอมมารผู้นั้นจะทำให้โลกนั้นพลิกผัน
ถึงเพียงใด”

นางไม่รอคำตอบของจั่วหวายอัน รีบหันไปหาเหมยอู่ พร้อมกับเรียก
เขาอย่างร่าเริง “พี่สะไ้”

การพูดของนางช่างเหลือเกินจริงๆ ทว่ามันกลับสะท้อนอารมณ์ยิ่งนัก
กระทั่งสามารถละลายน้ำแข็ง

เฮ้อ... เฮ้อ... เสียงผู้คนมากมายถอนหายใจด้วยความผิดหวัง โกรธ
เคือง และเศร้าเสียใจ

เหมยอู่ตัวแข็งทื่อ ดวงตายังคงมีร่องรอยหยาดน้ำตาราวกับไม่ยอม
เชื่อหูตนเอง

ท่านประมุขก็ค่อนข้างตกตะลึง

อาจเพราะเหตุการณ์ในขณะนี้แตกต่างจากที่เขาคาดการณ์ไว้ มีเพียง
หรงกู่ที่เข้าอกเข้าใจผู้อื่น นางเดินเข้ามาตบไหล่ผางวานเบาๆ

“ทอดทิ้งข้าเมื่อวันวาน มีอาจหวนกลับคืนมา” หรงกู่เอ่ยวาจาแผ่วเบา
ข้างหูผางวาน นางขยิบตาและยิ้มอย่างมีความนัย

ห้า เพื่อเห็นแก่ทรงกู๋

วันแต่งงานของหนานอี๋ถูกกำหนดอย่างรวดเร็ว นั่นคือสามวันให้หลัง
ถัดจากวันที่ผางวานเดินทางออกจากพรรคเพื่อไปหาประสบการณ์

วันนี้ถูกกำหนดโดยท่านประมุข ผางวานรู้สึกขอบคุณกับการตัดสินใจ
ของเขาเป็นอันมาก ด้วยวิธีนี้ นางก็ไม่ต้องเผชิญกับสายตาประหลาดของผู้อื่น
ยามมองนางระหว่างพิธีแต่งงาน

ก่อนจะออกเดินทาง ยังมีสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญอย่างยิ่งยวด นั่นคือผางวาน
จำเป็นต้องระบุเป้าหมายสำหรับการหาประสบการณ์ครั้งนี้... สังหารคน กระชาก
ความงาม หรือขโมยสมบัติล้ำค่าของยุทธภพ

ครั้นท่านประมุขนำถุงผ้าไหมสวยงามสามใบออกมาตรงหน้านาง
ผางวานรู้สึกชื่นชมราวกับว่านางได้กลิ่นน้ำหอมเหลียนเข้าไปเต็มคำ

“วานวาน เจ้าเลือกมาสักถุง” ท่านประมุขมองหน้านางด้วยสายตาเต็ม
ไปด้วยความคาดหวัง “ถุงผ้าสามใบนี้บรรจุภารกิจซึ่งเหล่าผู้อาวุโสได้ออกเสียง
และคัดเลือกร้อยละมิดะวัง ไม่ว่าเจ้าจะเลือกไปไหน พวกมันล้วนคู่ควรกับ
ตำแหน่งของเจ้าในฐานะเชิงูพรรคไป๋เยว่ เลือกเสีย ไม่ต้องกังวล!”

ถ้อยความของเขาบอกนางโดยอ้อม ไม่ว่านางจะเลือกไปไหน พวกมัน

ล้วนแทบเป็นไปได้ที่นางจะทำสำเร็จ

ผางวานรู้สึกซึมเศร้ายิ่งนัก นางกัศริมผีปากและเลือกถุงผ้าสีชมพู
หลังจากเปิดข้อความที่อยู่ข้างใน และอ่านตัวอักษรเหล่านั้น เปรี้ยว!
นางรู้สึกเหมือนหลังศีรษะถูกตีด้วยก้อนขนาดใหญ่อย่างแรง นางเห็นเพียง
ดวงดาวล่องลอยอยู่ตรงหน้า

ข้อความระบุไว้อย่างชัดเจน... เอาศีรษะของผู้นำยุทธภพกู้ชีจุ
อะไร
อะไร อะไร
อะไร อะไร อะไร

ผางวานเงยหน้ามองท่านประมุขด้วยความตะลึงสุดขีด ปากของนาง
อ้ากว้างจนถึงขั้นที่ว่าสามารถกลืนไข่นกกระทาจอกเทศได้ทั้งใบ

ภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่อยู่เหนือความคาดหมายของนางเป็นอันมาก เดิมที
นางคิดว่าถึงแม้จะต้องสังหารใครสักคน อย่างมากที่สุดก็อาจให้สังหารซือไท่-
ง้อไบ๊ หรือไม่ก็นักพรตช่วงชิง นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเป้าหมายที่จั่วหัวขายอัน
มอบให้นาง จะกลายเป็นการกำจัดผู้นำยุทธภพโดยตรง!

เมื่อเห็นสีหน้าของนางแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน นหานอ๊กก็ชะงักตัว
เพื่ออ่านข้อความนั้น

หลังจากเห็นเนื้อหาของมัน เขาทำเสียงจื๊เบาๆ รวมถึงขมวดคิ้ว
เล็กน้อย

ด้วยความเร็วราวสายฟ้าแลบ ผางวานรีบยึดข้อความเข้าไปในปาก
ตัวเอง เก็บมันไว้ใต้ลิ้น

“อันนี้ไม่นับ ข้าต้องการเปลี่ยน” ขณะที่พูดพล่าม นางรีบเอื้อมมือ
ไปคว้าอีกสองถุงที่เหลือ

เวลานี้นางติดลูกคิดวางแก้วภายในใจ²¹ ถึงอย่างไรท่านประมุขก็กล่าว
ไว้ว่าภารกิจเหล่านี้ล้วนเหมาะสมกับตำแหน่งของนาง ดังนั้นนางจะสร้างทำเป็น
ซุกซนสักครั้ง แล้วเลือกภารกิจซึ่งง่ายตายที่สุดจากทั้งสาม (พวกเราต้องให้

อภัยเด็กสาวแมรีชูผู้นี้ ซึ่งเคยชินกับการที่เนื้อเรื่องทั้งหมดมักเป็นไปตามความปรารถนาของนาง)

ถุงที่เหลือถูกเปิดออกทั้งหมด ใบแรกเขียนว่า ‘ให้นำป้ายหยกอาญาสิทธิ์กลับมา’

ส่วนอีกใบเขียนว่า ‘สังหารหรงกู’

ผางวานจึงซื้อความสลดทายเป็นเวลานาน

“หรงกูเป็นหนึ่งในสิบสองยอดฝีมือของพรรคไป่เยว่ นับตั้งแต่เยาว์วัยท่านก็อยู่กับนางมาโดยตลอด หากท่านสามารถคว้าชีวิตนางด้วยการจู่โจมเพียงครั้งเดียว เช่นนี้ท่านจะกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงลั่นสะเทือนทั่วหล้า กิตติศัพท์ของท่านจะขจรไปไกลทั่วสี่คาบสมุทร ได้มาซึ่งชื่อเสียงกระฉ่อน ไม่นับเป็นญาติไม่ยากเกี่ยวข้อง²² ไร้อุดมการณ์โดยสิ้นเชิง!” พูตชาวอริบัยให้นางฟัง

ท่านประมุขไม่ได้เอ่ยคำใด เขาเพียงแค่มองพินิจนางด้วยสายตาดูจริง

“ข้าเลือกป้ายหยกอาญาสิทธิ์!” ผางวานรีบยึดถุงใบกลางไว้ในมือตนเองอย่างเห็นวามแน่น

“วานวาน เจ้าต้องใคร่ครวญให้ดี” ท่านประมุขเตือนนางพร้อมกับหรีต

ผางวานพยักหน้า ทำตัวตัดตะปูและเนียนเหล็ก²³ แม้ต้องตกอยู่ในสภาพตายหมื่นครั้งก็ไม่ปฏิเสธ²⁴

ตามแบบแผนอันยาวนานของดินแดนแมรีชู สมบัติล้ำค่าทุกประเภท

²¹ สำนวน ‘ดีดลูกคิดรางแก้วภายในใจ’ (小算盘) หมายถึง แอบคิดถึงผลประโยชน์ของตนเอง

²² สำนวน ‘ไม่นับเป็นญาติไม่ยากเกี่ยวข้อง’ (六亲不认) หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์กับใครทั้งสิ้น หรือไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งสิ้น

²³ สำนวน ‘ตัดตะปูและเนียนเหล็ก’ (斩钉截铁) อุปมาว่ามีความเด็ดขาด เนียบขาด

²⁴ สำนวน ‘ตายหมื่นครั้งก็ไม่ปฏิเสธ’ (万死不辞) เปรียบเปรยว่าพร้อมเสี่ยงชีวิตและแขนขาเพื่อช่วยแก้ปัญหา

ต้องลอยมาอยู่ข้างกายนางเอกในท้ายที่สุด นางมันใจเจ็ดถึงแปดส่วนเกี่ยวกับ
สิ่งนี้ เมื่อเทียบกับการฆ่าคน ภารกิจนี้น่าจะง่ายกว่ากันมาก

“เช่นนี้ก็ตั้งใจทำให้ดี” ท่านประมุขมิได้กล่าวคำใดอีก เขาเพียงตบไหล่
นางเบาๆ ด้วยท่าทางของท่านประมุข

พอนางหวนกลับมายังเรือนเชิงจีน หรงกู่รีบเข้ามาต้อนรับนางด้วย
รอยยิ้มกว้างประดุจดอกไม้แย้มบาน

“เชิงกู่ ท่านรับภารกิจแล้วหรือยัง” นางยกหน้าออกมา แล้วค่อยๆ
เอนเอวของตนเองไปเหนือด้านหลังผางวาน

“รับแล้ว” ผางวานพยักหน้า “ท่านประมุขต้องการให้ข้านำป้ายหยก
อาญาสิทธิ์กลับมาภายในสองปี” นางคิดว่าเวลาสองปียิ่งกว่าเพียงพอ

หรงกู่ตัวแข็งที่อันทันใด

“เชิงกู่ ท่านรู้หรือไม่ว่าเวลานี้ป้ายหยกอาญาสิทธิ์อยู่ในมือของผู้ใด”
หรงกู่หันมองนางอย่างพิลึก

“มิใช่กู่ซิจูหรือ” ผางวานไม่เคยเห็นหรงกู่ทำสีหน้าแบบนี้มาก่อน
จึงอดประหลาดใจไม่ได้

นางได้ซักถามทูตชาวเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว แม้ว่าภารกิจนี้จะเกี่ยวข้องกับ
กู่ซิจู ทว่าการขโมยบางสิ่งจากผู้ใหญ่ทรพย่อมง่ายกว่าการตัดศีรษะเขา
ใช่หรือไม่

ทว่าหรงกู่กลับถอนหายใจ

“การชิงป้ายหยกอาญาสิทธิ์หมายความว่า ท่านประมุขจับไล่เขาออก
จากตำแหน่งผู้ใหญ่ทรพและขึ้นแทนที่เขา” ด้วยสัมผัสได้ถึงบรรยากาศ
ทุกข์รอบตัวผางวาน เป็นคราแรกที่หรงกู่มีสีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจ “ข้าเคย
ดูเคลนเชิงกู่มาก่อน ไม่คาดคิดว่าท่านจะเลือกเส้นทางเกินธรรมดาเช่นนี้ให้
แก่ตัวเอง!”

อะไร

อะไร อะไร

อะไร อะไร อะไร

ผางวานตะลึงงัน

ทว่าผ่านไปไม่นานผางวานก็รำเริงขึ้นอีกหน ด้วยนางกล่าวกับตัวเองในใจ ‘ถ้าอย่างนั้นโครงเรื่องของนิยายนี้ก็คือนางเอกผู้กล้าแกร่ง เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน! ข้าจะได้เป็นผู้ไร้เทียมทานในชั่วพริบตา สามารถเกี่ยวหนุ่มรูปงามได้ทุกหนทุกแห่ง บางทีข้าอาจได้เป็นผู้นำหญิงหัวหน้าเผ่า และขยายฮาเร็มให้ยิ่งใหญ่!’

ราตรีนั้น ขณะที่ทุกคนพยายามนอนหลับ มีเพียงผางวานที่สำราญอยู่กับความฝันอันแสนหวาน

พิธีการอันยิ่งใหญ่สำหรับการออกเดินทางของนางอลังการมาก สมาชิกพรรคประมาณหนึ่งจากทั้งหมดสามส่วนต่างพากันออกมาคารวะเซ็งกุ

“วานวาน การเดินทางครั้งนี้สำคัญยิ่งนัก เจ้าต้องเชิดชูชื่อเสียงของพรรคไปเวยว!” ท่านประมุขสวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีแดงสดลงบนตัวนาง “ชุดคลุมวิหคเพลิงตัวนี้เป็นของมารดาผู้ล่วงลับของเจ้า ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ของเซ็งกุพรรคไปเวยว บัดนี้ข้าขอมอบชุดนี้ให้แก่เจ้า หวังว่าเจ้าจะสืบทอดความสำเร็จอันโดดเด่นของเซ็งกุคนก่อน เจ้าต้องพยายามให้มาก กระจายชื่อเสียงอันแข็งแกร่งของพรรคไปเวยว!”

“เซ็งกุอายุยืนชั่วลูกชั่วหลาน! คู่บารมีท่านประมุขตลอดกาล!”

“วรยุทธ์ของเซ็งกุไร้พ่าย! ท่านประมุขจะรวมยุทธภพเป็นหนึ่ง!”

สมาชิกพรรคเริ่มส่งเสียงตะโกนให้กำลังใจ

แรงกระตุ้นอันใหญ่โตเช่นนี้ยังผลให้ผางวานมึนงงเล็กน้อย นางจึงได้แต่ส่งยิ้มอ่อนหวาน “วานวานจะไม่ทำให้คนในพรรคผิดหวัง”

ท่านประมุขเติมเต็มด้วยความยินดี เขาดึงผางวานเข้ามาและกระซิบแผ่วเบาที่ข้างโอบุหนาง “อย่าลืมสังหารความบริสุทธิ์ของเจ้าโดยเร็ว”

รอยยิ้มของผางวานแข็งค้างอยู่บนใบหน้า

ด้วยได้รับผลกระทบจากบรรยากาศดุเดือดของพรรค ทำให้ม้าที่อยู่

ข้างกายนางส่งเสียงร้อง ผางวานฉวยโอกาสอันเหมาะสมนี้หันกายกลับ สะกิดปลายเท้าเบาๆ เพียงครั้งเดียวและกระโดดขึ้นไปบนหลังม้าด้วยท่วงท่างดงาม จากนั้นดึงสายบังเหียน พร้อมกับกระทุ้งเท้าทั้งสองข้าง “ไป!” นางส่งเสียงนิมนวล อึดใจต่อมา ทั้งม้าและสาวงามก็หายลับไปพร้อมฝุ่นละออง เหลือไว้เพียงเมฆหมอกสวยงามเบื้องหลัง

เงาร่างสีแดงสดเสมือนหนึ่งมาจากสรวงสวรรค์ค่อยๆ เลื่อนหายไปกับเส้นขอบฟ้า

“ไอ้หย่า! ข้าช่างสง่างามเสียจริง!”

ผางวานหลุดหัวเราะท่ามกลางเสียงย่ำเท้าของก๊ีบม้า นางเริ่มมีอาการหลงตัวเองอีกแล้ว

ก๊ีบกับๆ ม้าวิ่งลงไปตามเนินเขา ก๊ีบกับๆ ม้าวิ่งผ่านไหล่เขา ก๊ีบกับๆ ม้าพลันหยุดหนึ่งที่ตีนเขา ชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังขี่ม้าตรงเข้ามาหานางจากทางประตูหน้า

“ท่าน?” ผางวานบังคับม้าให้ถอยหลังเล็กน้อย นางไม่คาดคิดว่าจะเจอเขาที่นี่

คนผู้นั้นมิได้เอ่ยคำใด เขาเพียงมองหน้านางและเสื้อคลุมสีแดงสดบนร่างนาง

ม้าของเขเป็นสีดำปลอดเช่นเดียวกับชุดของเขา เจกเช่นเส้นผมและนัยน์ตาของเขา ทุกอย่างถูกแทรกซึมด้วยสีดำสนิท สีดำอันไร้ขอบเขต ชั่วขณะนั้น เสียงเอะอะเจี๊ยวจำวของโลภใบนี้ต่างถูกสีดำสุดหยั่งตรงหน้ากลืนกินจนหมดสิ้น

“พี่หนานเอี๋ ท่านมาที่นี่เพื่อส่งข้าหรือ”

ผางวานค้นรอยยิ้มออกมาให้เขา ไม่ว่าจะมีไหนดและเมื่อไร การได้เจอหนานเอี๋ไม่เคยเป็นสิ่งที่เลว หลังจากพบเขาที่หน้าเรือนทิดไต้หวันนั้น นางได้มอบตะกร้าผลไม้ให้ลู่วัย ต่อมาลู่วัยเริ่มท้องเสียถึงสามชั่วยามเต็ม! สุดท้ายลู่วัยดันตัวนางออกจากห้องของเขา นางจึงไม่ได้รับคำแนะนำใดๆ เกี่ยวกับการหา

ประสบการณ์แม่แต่น้อย

คนผู้นี้ช่างหน้าเนื้อใจเสือ²⁵ เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั่วร้าย นางต้องระวัง
เขาให้ดี!

“ข้ามาที่นี่เพื่อส่งเจ้า”

หนานอี่จิ่งจึงอย่างคาดไม่ถึง

“...ขอบคุณ” เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนผู้นี้ บุคคลซึ่งนางคิดว่าเป็น
พระเอกของตัวเอง ผางวานไม่รู้ว่าการพูดคุยอะไรดี ได้แต่ก้มศีรษะและค่อยๆ
บังคับม้าไปด้านหน้า

หลังของนางยังคงเกร็งและสั่นไหวเล็กน้อย นางกลัวว่าเขาจะลอบจู่โจม
นางไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“อยู่นอกพรรคไปเยว่ ข้าจะไม่ฆ่าเจ้า”

จู่ๆ หนานอี่ก็เอ่ยปากอย่างเมินเฉยราวกับไม่ใช่เรื่องสำคัญ

ผางวานตะลึงงัน ประการแรก นางไม่คาดคิดว่าเขาจะรู้เท่าทันการเฝ้า
ระวังของนาง ประการที่สอง นางประหลาดใจกับคำมั่นสัญญาของเขาที่ให้อย่าง
กะทันหัน

นางใคร่ครวญถึงความหมายลึกซึ้งในถ้อยคำเหล่านั้น ฟังเหมือนเขา
กำลังบอกเป็นนัย เมื่อใดที่นางกลับพรรค นางจะต้องทนทุกข์กับวิธิตรมาน
ของเขาต่อ ภายในใจอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขุ่นเคือง

ทั้งสองมิได้กล่าวสิ่งใดอีกระหว่างทาง

ในที่สุดพวกนางก็ออกจากหุบเขาและเข้าใกล้ถนนหลัก หนานอี่บังคับ
สายบังเหียนหมุนม้ากลับ มือทั้งสองข้างประสานกันอย่างสุภาพ “รักษาตัว
ให้ดี!”

ดวงอาทิตย์ยามบ่ายส่องสะท้อนสว่างไสวบนร่างกายหล่อเหลาของเขา
ทำให้ต่างหูสีโลหิตเปล่งประกาย ด้วยถูกเสน่ห์ของเขายั่ววน ผางวานหน้ามืด

²⁵ ‘หน้าเนื้อใจเสือ’ (人面兽心) หมายถึง ลักษณะภายนอกเป็นคนดีแต่จิตใจมุ่งร้าย

ตาลาย โลหิตในสมองเดือดพล่าน ไม่สามารถคิดอย่างถูกต้องอีกต่อไป จึงเอ่ยปากถามเขาประโยคหนึ่ง “พี่หนานอี่ ทำไมท่านชอบแม่นางเหมยอู่”

นี่คือคำถามที่ฝังอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจนางมาโดยตลอด

แม้ว่าเหมยอู่จะดงามประหนึ่งเทพธิดา ทว่าในดินแดนเมรุชู้ มันทับข้างเป็นบางกรณีที่น่างอกสวระดับปานกลางจะพ่ายแพ้ให้แก่นางรองที่สวยเป็นพิเศษ! ชาตติที่แล้วผางวานเคยชินกับการเป็นแม่เหล็กทรงอำนาจที่คอยดึงดูดบรรดาชายหนุ่ม ดังนั้นในชาตตินี้ การสูญเสียพระเอกตั้งแต่แรกเริ่มทำให้นางเจ็บปวดเกินจะรับไหว

หนานอี่หยุดชะงักชั่วขณะ อาจเพราะไม่คาดคิดว่าจะได้ยินนางเอ่ยปากเช่นนี้

ครู่ต่อมา เขาหันหน้าไปมองภูเขอันห่างไกล แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังระคนรักใคร่ปรารถนาและทะนุถนอม “เพราะเหมยอู่ทำให้ข้าเข้าใจ... ว่าแท้จริงแล้วยังมีดอกบัวขาวทั้งดงามบริสุทธิ์อยู่”

พรวด!

กลืนเปรี้ยวและเหม็นเน่าไหลทะลักออกมาจากหน้าอกของนาง ขึ้นไปที่ลำคอ จากนั้นกรูกันไปที่จมูก

“อย่างกับข้าจะสนใจ!” นางอับอายจนกลายเป็นโทสะ²⁶ ดึงเสื้อผ้าออกมาประหนึ่งนางมารที่โหดเหี้ยมและกำเริบเลิกละสย จากนั้นหวดไปที่หนานอี่ “ข้าขอให้ท่านและดอกบัวขาวของท่านไม่มีวันลงเอยกันได้อีก!”

หนานอี่ไม่แม้แต่จะกะพริบตา เขาคว้าปลายเสื้ออีกด้านและยึดมันไว้อย่างมั่นคง

แถมของผางวานร้อนผ่าว นางจ้องเขาอย่างตื้อตึง เตรียมพร้อมตอบโต้การโจมตีต่อไปของเขา... ฝ่ามือโลกันตร์ กระบี่ชำระล้างบุปผา กรงเล็บกระดูก

²⁶ ‘อับอายจนกลายเป็นโทสะ’ (恼羞成怒) หมายถึง โกรธเนื่องจากความละอายและขุ่นเคือง

ชาวเก้าอิม

ทว่าท้ายที่สุด หนานอี่แคปปล่อยแล้ว

ผางวานไม่รู้ว่ทำไมเขาจึงยอมปล่อยนางไป นางสร้างทำเป็นกล้าหาญ และถลิ่งตาใส่เขาอย่างดูร้าย จากนั้นเอาเสื้อของตัวเองคืนมา พร้อมกับกระทุ้งมำให้ออกวิ่ง

ครั้นแล้วนางควมมำไปบนถนนหลักเพื่อมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้าน ส่วนหนานอี่กระตุกสายบังเหียน ควมมำแยกย้ายไปตามทางของตน²⁷

“ ‘ดอกบัวขาว’ มันมีอะไรดีนักเชียว” ผางวานคิดอย่างเดือดดาล

นางเชื่อว่าหากตนเองไม่ได้เกิดในพรคมมาร นางต้องเป็นดอกบัวขาวที่บอบบางและเป็นหนึ่งในปฐพีเช่นเดียวกัน

หลังจากโกรธซึ่งประมาณหนึ่งกำนธูป นางได้ตัดสินใจครั้งใหญ่ นางตกลงใจว่าจะลืมนานอี่กับเหมยอู๋โดยสิ้นเชิง หมาชายหญิง²⁸ คู่ นั้น นางจะไม่นึกถึงพวกเขาอีกต่อไป

โลกนี้สวยงามเพียงใด ชายหนุ่มรูปงามนับไม่ถ้วนกำลังรอคอยอ้อมกอดของนาง ตราบเท่าที่นางเป็นนางเอก สุดยอดนางเอก

²⁷ สำนวน ‘กระตุกสายบังเหียนและควมมำแยกย้ายไปตามทางของตน’ (分道扬镳)

เป็นการอุปมาว่าเมื่อเป้าหมายไม่ตรงกัน จึงแยกย้ายไปตามวิถีทางของแต่ละคน

²⁸ หมาชายหญิง (狗男女) หมายถึง ไม่ว่าจะเป็นคนไหน ก็เป็นเยี่ยงหมาทั้งนั้น